

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 18, 2014

Nummer 18, 2014

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2817](#) 19-08-2014

Tandplus I BV/X

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6489](#) 19-08-2014

Y e.a./Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6492](#) 19-08-2014

X e.a./Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6503](#) 19-08-2014

X en beheersbv Y/de vennootschap A

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2804](#) 19-08-2014

CZ/Hollister

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:2817](#) 19-08-2014

Tandplus 1 BV/tandartsassistente

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:6492](#) 19-08-2014

ambulancepersoneel/Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:1775](#) 13-05-2014

X/ONVZ

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:6616](#) 19-08-2014

X/Ziekenvervoer Bornkamp en Reaal Schadeverzekeringen

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:6717](#) 25-07-2014

internist/maatschap internisten

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:3763](#) 02-07-2014

X/Slotervaartziekenhuis BV

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:4751](#) 19-06-2014

Boetebesluit onjuiste declaraties/NZa

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:3303](#) 12-06-2014

X/Y

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2014:3559](#) 28-05-2014

X/Minister van VWS en IGZ

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:3417](#) 28-05-2014

tandarts X/tandartsenpraktijk Y

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2014:8142](#) 27-05-2014

X/Nationale Nederlanden en Stichting zorgcentra

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBSHE:2010:4319](#) 14-07-2010

X/Stichting ziekenhuis Bernhoven

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3024](#) 13-08-2014

X/Minister van VWS

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2759](#) 23-07-2014

X/Y

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2501](#) 09-07-2014

X/Y

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2014:2115](#) 18-06-2014

Buitenlandse Zorgverzekering en meldplicht ex art. 25 Zvw/ZiN

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2014:88](#) 26-08-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2014:87](#) 26-08-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:79](#) 21-08-2014

IGZ/X

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:80](#) 21-08-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:76](#) 19-08-2014

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:77](#) 19-08-2014

X/Y

Uitspraken zonder ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 11-07-2014

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 30-07-2014

Stichting/X

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 17-07-2014

X/Stichting B

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 17-07-2014

Maatschap Pathologie/Stichting E

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 07-07-2014

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

X/Y

De tandarts in onderhavige kwestie voert zelfstandig (gecompliceerde) orthodontische behandelingen uit. Inzake de orthodontische behandeling aan patiënte is de tandarts ernstig tekort geschoten, zowel in de zorgverlening als in de informatieplicht. Tevens had de tandarts, bij het sluiten van haar praktijk, actiever naar een adequate vervanging moeten zoeken. Omdat de tandarts niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij bekwaam is om orthodontische behandelingen uit te voeren, heeft het Tuchtcollege besloten tot een (onmiddellijke) gedeeltelijke ontzegging van de bevoegdheid.

Klaagster betreft een patiënte die sinds 25 november 2010 – vanwege het scheef staan en niet goed aansluiten van de tanden – in behandeling is geweest bij een tandarts (verweerster). Verweerster had een tandartsenpraktijk waar zij naast tandartsbehandelingen ook orthodontische behandelingen uitvoerde. Patiënte heeft een ingrijpende en langdurige orthodontische behandeling ondergaan en liep eveneens bij een parodontoloog vanwege parodontitis. In juli 2013 heeft de tandarts noodgedwongen haar praktijk moeten sluiten.

Op 22 augustus 2013 heeft de patiënte een probleemgericht consult aangevraagd bij haar eigen tandarts over de kwaliteit van de langdurige orthodontische behandeling die zij had ondergaan. Hierover heeft op 22 november 2013 nog een second opinion plaatsgevonden bij een orthodontist. Kort samengevat heeft deze orthodontist geconcludeerd dat bij de start van de behandeling de situatie van het parodontium onjuist of niet gediagnosticeerd is en dat de vraag gerechtvaardigd is of überhaupt bij patiënte een orthodontische behandeling aangevangen had mogen worden, gezien de parodontale status bij aanvang van de behandeling.

Patiënte verwijt daarom de tandarts dat deze niet de zorg heeft betracht die van haar verlangd mocht worden. De orthodontische behandeling duurde veel langer dan verwacht en het beoogde esthetische eindresultaat is niet behaald. Voorts zijn de gebitsproblemen verergerd

en was de tandarts niet bekwaam om deze orthodontische behandelingen uit te voeren.

Tevens verwijt de patiënte, als tweede klachtonderdeel, dat de tandarts de behandelingsovereenkomst heeft opgezegd zonder voor een adequate continuering te zorgen.

Inzake het eerste klachtonderdeel heeft het Tuchtcollege aangegeven dat het ter toetsing staat of de tandarts bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijke bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard. Deze norm staat uitgeschreven in artikel 40 Wet BIG, artikel 7:453 BW en artikel 7:448 BW, waarin de informatieplicht omschreven staat. Het Tuchtcollege heeft aangegeven dat de tandarts in haar informatieplicht tekortgeschoten is. De patiënte kon niet weten dat de tandarts geen orthodontist was. Deze informatie stond niet op de website en is eveneens niet gegeven tijdens de intake. Het had in ieder geval op de weg van de tandarts gelegen om, eveneens voor het toestemmingsvereiste bij het starten van een behandelingsovereenkomst (art. 7:446, eerste lid BW), patiënte vooraf te informeren dat zij een tandarts is die orthodontische behandelingen verricht. Betreffende het handelen binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening oordeelt het Tuchtcollege dat de tandarts ernstig tekort is geschoten in de zorg aan patiënte. De patiënte was niet geïnformeerd over de mogelijke risico's van de gebruikte, maar in Nederland ongebruikelijke, 'high tech' orthodontische behandeling en eveneens is patiënte niet ingelicht over eventuele (meer gebruikelijke) behandelalternatieven. Daarbij ontbreekt het definitieve (ondertekende) behandelplan met een duidelijke diagnose en een concreet geformuleerde doelstelling in het dossier. Tot slot heeft de tandarts een actieve houding ten opzichte van de controles van het parodontium nagelaten en is het (eind)resultaat van de behandeling niet behaald. Het eerste klachtonderdeel wordt daarom door het Tuchtcollege gegrond verklaard.

Wat het tweede klachtonderdeel betreft, overweegt het Tuchtcollege dat een hulpverlener alleen wegens gewichtige redenen de behandelingsovereenkomst eenzijdig kan opzeggen (art. 7:460 BW). Het gedwongen sluiten van een praktijk is volgens de wetsgeschiedenis aan te merken als zo'n gewichtige reden. De hulpverlener dient dan wel te zorgen voor een adequate vervanging. Het Tuchtcollege is van oordeel dat de tandarts in de onderhavige kwestie zich onvoldoende heeft ingespannen om patiënte over te dragen naar een andere praktijk, zodat de orthodontische behandeling kon worden voortgezet. Ook dit klachtonderdeel is daarom gegrond.

Tot slot heeft het Tuchtcollege geconcludeerd dat de tandarts het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij bekwaam is om orthodontische behandelingen uit te voeren. Op geen enkele wijze is de tandarts er in geslaagd om te onderbouwen en te beargumenteren waarom

zij bekwaam geacht moet worden om een (gecompliceerde) orthodontische behandeling uit te voeren. Het Tuchtcollege acht het daarom – uit het oogpunt van patiëntveiligheid – niet verantwoord dat de tandarts nog langer zelfstandig orthodontische behandelingen uitvoert. Bovenstaande leidt er niet toe dat het onverantwoord is dat de tandarts haar professie als tandarts blijft uitoefenen. Daarom legt het Tuchtcollege als maatregel een gedeeltelijke ontzegging van de bevoegdheid op. In het belang van de bescherming van de individuele gezondheidszorg was deze beslissing onmiddellijk van kracht.

mr. drs. M.C. Huijskens

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 26-08-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:87

Zaaknummer: 2013/406T

Rechters: A.A.A.M. Schreuder, H.C. van Renswoude, W.A.H. Melissen, F.S. Kroon, M.M.L.F. Smulders en R. van E Hellemond

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

ambulancepersoneel/Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen

Wijziging van het rooster van het ambulancepersoneel is geen wijziging van de primaire arbeidsvoorwaarden. Werkgever kan zo'n wijziging eenzijdig opleggen.

Ambulancezorg wijzigt het rooster van het personeel ambulancedienst mede op grond van de zogenaamde '15 minuten norm'. Werknemers accepteren dat niet en stellen dat sprake is van een eenzijdige wijziging van de primaire arbeidsvoorwaarden en dat daarvoor de instemming van de medewerkers vereist is. Zowel de kantonrechter als het hof wijzen dat uitgangspunt af.

In verband met de invoering van de wettelijke aanrijtijd, de zogenoemde '15 minuten norm', heeft Ambulancezorg (met goedkeuring van de ondernemingsraad) met ingang van 1 oktober 2008 voor de ambulanceverpleegkundigen en ambulancechauffeurs een wijziging in het werkrooster doorgevoerd. Per 1 oktober 2008 zijn verder de piketdiensten geschrapt en vervangen door parate diensten en aanwezigheidsdiensten. De voorwaarden waaraan het rooster moet voldoen worden opgesteld door de directie van Ambulancezorg, met inachtneming van de wettelijke regels daaromtrent. Bij elke roosterwijziging wordt door een roostercommissie van de betreffende post een aantal roostervoorstellen gedaan. Een roostercommissie van de post doet op basis van die voorwaarden bij elke roosterwijziging roostervoorstellen aan de sectormanager en de directie. Het rooster wordt voor instemming voorgelegd aan de ondernemingsraad en daarna door de directie goedgekeurd. De feitelijke invulling van het rooster (per periode van zes tot dertien weken) wordt gedaan door een planner. Het basissalaris van de werknemers is na de roosterwijziging niet veranderd. De onregelmatigheidstoeslag in het basisrooster komt in de nieuwe regeling per maand aanzienlijk hoger uit dan onder het oude rooster (werknemers betwisten dat, maar onderbouwen dat onvoldoende), omdat er standaard meer onregelmatigheidsuren in het rooster zitten. De cao voor het personeel in de Ambulancezorg (verder: de cao) is van toepassing. Alhoewel werknemers op zichzelf wel instemmen met de roosterwijziging, zijn zij van mening dat de roosterwijziging slechts had mogen worden doorgevoerd met een afbouwregeling, nu zij ten gevolge van die wijziging met een aanzienlijke

inkomensachteruitgang zijn geconfronteerd. Zij hebben aanspraak gemaakt op een dergelijke afbouwregeling en hebben daartoe aansluiting gezocht bij de regeling van artikel 4.5 Bijlage J van de cao, waarin de gevolgen worden geregeld van de aanpassing van het dienstrooster aan de ATW-normen.

De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Hij heeft daartoe allereerst overwogen dat het bij de roosterwijziging niet gaat om arbeidsvoorwaarden die slechts met instemming van werknemers zijn te wijzigen. De kantonrechter is er vervolgens van uitgegaan dat werknemers hun vordering baseren op artikel 7:611 BW (handelen in strijd met goed werkgeverschap) en is tot de conclusie gekomen dat niet valt in te zien dat Ambulancezorg, als goed werkgever, de roosterwijzigingen slechts had mogen doorvoeren indien en voor zover zij een afbouwregeling had toegepast. De kantonrechter overweegt ten slotte dat de regeling in de cao slechts was opgenomen in de cao die gold van 1 april 2000 tot en met 1 april 2002 en is uitgewerkt. In de cao die gold ten tijde van het geschil, kwam een dergelijke regeling niet voor.

Werknemers laten het er niet bij zitten en gaan in hoger beroep. Het hof oordeelt dat de roosterwijziging geen wijziging van een primaire arbeidsvoorwaarde is en werknemers derhalve niet om instemming gevraagd had hoeven te worden. Het hof komt tot die conclusie door vast te stellen dat het reguliere aantal te werken arbeidsuren en het daarop gebaseerde salaris door de roosterwijziging niet is veranderd. De roosterwijziging had slechts gevolgen voor het systeem van overwerk en onregelmatigheidsdiensten en de daarbij behorende vergoedingen. Nu niet is gesteld of gebleken dat werknemers onder het oude rooster aanspraak konden maken op onregelmatigheidsdiensten en/of overwerk, laat staan in welke mate, valt niet in te zien dat het daarbij om primaire arbeidsvoorwaarden gaat die in beginsel slechts met instemming van de werknemer(s) zouden mogen worden gewijzigd. Het hof toetst de wijzigingen ook nog aan de criteria van het goed werkgeverschap/werknemerschap (art. 7:611 BW). Dat brengt onder meer mee dat een werknemer op redelijke voorstellen van de werkgever, die niet de primaire arbeidsvoorwaarden betreffen en hun rechtvaardiging vinden in verandering van omstandigheden (door regelgeving of andere niet te veronachtzamen factoren), in het algemeen positief dient te reageren en deze alleen dient af te wijzen als aanvaarding daarvan redelijkerwijs niet zonder meer van hem kan worden gevergd. Naar het oordeel van het hof was de door Ambulancezorg voorgestelde wijziging, gelet op de veranderde regelgeving, alleszins redelijk, hetgeen bevestiging vindt in het feit dat de ondernemingsraad daarmee heeft ingestemd. Nu enerzijds van een recht op piketdiensten en/of het verrichten van overuren geen sprake was en het aantal uren per maand sterk fluctueerde en anderzijds een hogere vaste onregelmatigheidsvergoeding is toegekend en aan hen de mogelijkheid wordt geboden, zowel intern als extern, nog overuren te maken, vermag het hof niet in te zien dat Ambulancezorg zich niet als een goed werkgever heeft gedragen

door geen afbouwregeling aan te bieden. Geheel ten overvloede merkt het hof nog op dat de forse inkomensachteruitgang waarop werknemers hun vordering hebben gebaseerd, onvoldoende is komen vast te staan.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6492

Zaaknummer: 200.092.477-01

Rechters: K.E. Mollema, J.H. Kuiper en L. Groefsema

Advocaten: R.A. Severijn en B.M.J. Pelzer

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Tandplus 1 BV/tandartsassistente

Omdat sprake is van een overgang van onderneming is er bij de nieuwe werkgever sprake van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Ontslag op staande voet werd ten onrechte gegeven en werkgever moet vergoeding betalen.

Een tandartsassistente vordert vergoedingen van haar werkgeefster, een tandartspraktijk vanwege een (ten onrechte gegeven) ontslag op staande voet. De assistente legt daaraan onder meer ten grondslag dat sprake is van een overgang van onderneming waardoor de rechten en verplichtingen uit de overeenkomst met haar 'oude' werkgeefster, eveneens een tandartspraktijk, zijn overgegaan op de 'nieuwe' werkgeefster. Het hof acht op grond van alle omstandigheden van het geval een overgang van onderneming aanwezig. Om die reden is sprake van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd (in plaats van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, te weten tot twee weken na de datum van het ontslag op staande voet) en moet de tandartspraktijk aan werkneemster de gevorderde vergoedingen betalen.

Werkneemster is op grond van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd met ingang van 1 maart 2010 als tandartsassistente in dienst getreden bij Tandplus BV. Sinds januari 2012 werkt zij voor Tandplus 1 BV. In mei 2012 ging Tandplus failliet. Medio juni 2012 werd werkneemster na een woordenwisseling met de directie op staande voet ontslagen. Werkneemster vecht dat ontslag aan en Tandplus 1 stelt onder andere dat werkneemster niet alleen op terechte gronden is ontslagen, maar ook dat als dat ontslag niet juist zou zijn, werkneemster een arbeidsovereenkomst had tot 30 juni 2012 en het dienstverband dan toch zou zijn opgehouden. Werkneemster stelt niet alleen dat het ontslag ten onrechte is gegeven, maar ook dat sprake is van een overgang van onderneming van Tandplus naar Tandplus 1 en dat haar rechten mee zijn overgegaan en dat zij (daarom) met Tandplus 1 geen arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd had, maar voor onbepaalde tijd. De kantonrechter stelt werkneemster in het gelijk. Tandplus 1 BV gaat in beroep bij het hof.

Het hof oordeelt dat sprake is van een overgang van onderneming en baseert zich daarbij op

het volgende. Beide ondernemingen dreven een tandartspraktijk op hetzelfde adres met dezelfde inventaris en met dezelfde bestuurders (tevens tandartsen) die ook nog eens familie van elkaar zijn. Telefoon- en faxnummers zijn identiek en de bedrijfsnamen zijn vrijwel gelijk. Verder viel op de website van Tandplus te lezen dat de tandheelkundige kliniek Tandplus is veranderd in Tandplus 1 en dat het team met kennis en faciliteiten gelijk is gebleven. Verder voert Tandplus 1, naast andere activiteiten, dezelfde tandheelkundige praktijk als voorheen Tandplus. De werkzaamheden van de tandartsassistente zijn per januari 2012 niet wezenlijk anders als daarvoor bij Tandplus. Dat er andere tandartsen bij Tandplus 1 werken is volgens het hof niet relevant: de bedrijfsactiviteiten zijn daardoor niet anders. Ook de omstandigheid dat Tandplus 1 in het gebouw een andere ruimte gebruikt en Tandplus 1 haar activiteiten pas startte enkele dagen nadat Tandplus die beëindigde zijn volgens het hof niet relevant. De stelling van Tandplus 1 dat er geen overgang van activiteiten is omdat daarover geen overeenkomst bestaat tussen Tandplus en Tandplus 1, maakt volgens het hof niet uit. Volgens vaste rechtspraak kan een stilzwijgende overeenkomst worden aangenomen wanneer uit praktische samenwerking op bepaalde punten de wens van de vervreemder en de verkrijger om tot een dergelijke wijziging over te gaan, tot uiting komt. Het hof is van oordeel dat op grond van de hiervoor weergegeven feiten en omstandigheden, waaronder in het bijzonder de voortzetting van de huur en de directe bemoeienis van enkele van de voormalig (indirect) bestuurders van Tandplus bij de vormgeving van Tandplus 1, kan worden aangenomen dat in het onderhavige geval kennelijk van een dergelijke stilzwijgende instemming sprake is geweest. Vervolgens oordeelt het hof dat sprake was van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd (en dat dus de overeenkomst ook niet op 30 juni 2012 geëindigd zou zijn) en dat het ontslag op staande voet van medio juni 2012 ten onrechte is gegeven. Dat ontslag werd namelijk gegeven nadat Tandplus 1 aan werkneemster te kennen had gegeven dat het dienstverband per 30 juni zou eindigen, waarop een discussie ontstond en werkneemster de directeur voor bedrieger zou hebben uitgescholden. Niet bewezen werd dat werkneemster dat zou hebben gedaan, maar het hof stelt dat, zelfs al zou zij dat wel hebben gezegd, het haar niet euvel valt te duiden dat zij (naar achteraf blijkt: op goede gronden) verontwaardigd was over het standpunt van Tandplus 1 en dat zij aan die verontwaardiging op minder elegante wijze uitdrukking heeft gegeven. Omdat werkneemster geen herstel van de dienstbetrekking vorderde, maar een vergoeding, werd aan haar een vergoeding toegekend.

mr. J.J.W van Mens

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2817

Zaaknummer: HD 200.138.709_01

Rechters: M. Chr Aarts, C.E.C.J. Ponsioen en I. Bouter

Advocaten: A.J.T.J. Meuwissen en M.J.J. Smeets

Wetsartikelen: 7:662 BW, 7:678 BW, 7:677 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

internist/maatschap internisten

Medisch specialist wordt door maatschap niet in staat gesteld om de normale werkzaamheden uit te voeren terwijl een commissie heeft bepaald dat geen sprake is van onvoldoende functioneren en het ziekenhuis geen bezwaren ziet tegen werkhervatting. Rechter gelast maatschap om de specialist de normale werkzaamheden uit te laten voeren.

Een medisch specialist vordert door de overige leden van haar maatschap in staat te worden gesteld haar werkzaamheden in het ziekenhuis te kunnen hervatten. Het betreffende ziekenhuis heeft na onderzoek naar de vakbekwaamheid geen bedenkingen bij hervatting. Wel is door het ziekenhuis samen met de maatschap en de betreffende specialist afgesproken dat een begeleidingscommissie zal worden ingesteld die de samenwerking/communicatie binnen de maatschap met deze specialist in de praktijk zal toetsen en ter zake het ziekenhuis zal adviseren. De (overige leden van de) maatschap stelt (stellen) vervolgens hierbij voorwaarden die zich niet verdragen met het doel van deze begeleidingscommissie. In kort geding vordert de specialiste dat de maatschapsleden haar weer haar werk volledig laten uitvoeren. De voorzieningenrechter wijst de vorderingen toe.

Eiseres is sinds 1999 werkzaam als internist-endocrinoloog in het ziekenhuis. Eiseres oefent haar praktijk uit in maatschapsverband. Door eiseres is erkend dat zich gedurende lange tijd binnen de maatschap, in het bijzonder binnen de vakgroep endocrinologie, strubbelingen voordoen.

Naar aanleiding van klachten van de maatschap over het inhoudelijk functioneren van eiseres als endocrinoloog is in augustus 2013 op verzoek van de raad van bestuur en het bestuur medische staf een begeleidingscommissie ingesteld. Deze commissie heeft in een rapport van 23 januari 2014 geconcludeerd dat het medisch handelen van eiseres op endocrinologisch gebied als voldoende beoordeeld kan worden.

Enkele maten hebben op 17 februari 2014 in een gesprek met de raad van bestuur en het

stafbestuur kritiek geuit op het inhoudelijk functioneren van eiseres als algemeen internist. Naar aanleiding van die kritiek heeft de raad van bestuur bepaald dat eiseres met onmiddellijke ingang geen klinische en poliklinische werkzaamheden zou verrichten in afwachting van de resultaten van een nader onderzoek over het algemeen internistische functioneren van eiseres door een door de raad van bestuur in te stellen commissie. Bij schrijven van 4 maart 2014 heeft de maatschap aangegeven aan het bestuur medische staf dat de communicatie binnen de vakgroep dermatie is verstoord dat samenwerking met eiseres onmogelijk is en daardoor onderzoek naar het functioneren van eiseres op endocrinologisch en internistisch gebied noodzakelijk is.

De onderzoekscommissie heeft op 17 april 2014 gerapporteerd dat er onvoldoende argumenten zijn om vast te stellen dat eiseres ondermaats zou functioneren waar het gaat om kennis en uitvoering van de algemene interne geneeskunde, waarop de raad van bestuur besloot de aanwijzing met onmiddellijke ingang in te trekken. Tevens werd besloten een begeleidingscommissie bestaande uit drie personen in te stellen die de maatschap zal begeleiden bij het herstel van een goede onderlinge communicatie. Op 7 juli 2014 is de begeleidingscommissie geïnstalleerd met de opdracht binnen drie maanden een rapport uit te brengen.

De maten weigeren eiseres in de gelegenheid te stellen om haar praktijk te hervatten, door te verhinderen dat eiseres op de polikliniek begint en haar mede te delen erop te zullen letten dat er geen spreekuren voor haar worden ingeboekt. De maten wensen benoeming van een commissie die moet onderzoeken of herstel van de communicatie binnen de vakgroep endocrinologie mogelijk is. De maatschap heeft eiseres voorgesteld onder deze voorwaarden werkzaamheden te gaan hervatten en uitsluitend op het gebied van de algemene interne geneeskunde. Eiseres stelt op grond van haar maatschapsovereenkomst en toelatingsovereenkomst met het ziekenhuis het recht te hebben haar praktijk als internist-endocrinoloog uit te oefenen. Eiseres stelt dat haar maten niet het recht hebben dit te verbieden of te verhinderen, en dat zij onrechtmatig en in strijd handelen met de maatschapsovereenkomst en de redelijkheid en billijkheid.

Bij zijn beoordeling heeft de voorzieningenrechter vooropgesteld dat de maatschap ten onrechte voorwaarden verbindt aan de toestemming tot re-integratie van eiseres. Partijen zijn immers onvoorwaardelijk akkoord gegaan met de benoeming van een begeleidingscommissie op 7 juli 2014, die tot taak heeft te rapporteren of herstel van de communicatie tussen eiseres en de maatschap tot de mogelijkheden behoort. Daarbij zijn geen voorwaarden genoemd die partijen verbinden aan het laten opstellen van een rapport door die begeleidingscommissie. Gelet op het belang van de uit te brengen rapportage is het noodzaak dat de begeleidingscommissie de gehele communicatie tussen partijen moet kunnen beoordelen.

Volgens de voorzieningenrechter moet dit oordeel kunnen plaatsvinden terwijl eiseres alle werkzaamheden uitvoert, want slechts dan kan een eerlijke en realistische beoordeling plaatsvinden. Daaruit volgt dat eiseres in het kader van haar re-integratie moet worden toegestaan zowel klinische als ook poliklinische werkzaamheden te verrichten op de vakgebieden interne geneeskunde en endocrinologie. De door de maatschap gestelde voorwaarde ten aanzien van de aard van de door eiseres in het kader van haar integratie uit te voeren werkzaamheden verdraagt zich derhalve niet met het doel van de rapportage.

De maatschap heeft zich op het standpunt gesteld dat de gezondheid van patiënten bij voormelde re-integratie in het geding zal zijn. De voorzieningenrechter komt tot de conclusie dat dit niet verondersteld hoeft te worden gezien de conclusies in het rapport van de begeleidingscommissie die het werk van eiseres op het gebied van de algemene interne geneeskunde inhoudelijk heeft onderzocht.

Naar het oordeel van de rechtbank betekent dit dat de maatschap eiseres in staat moet stellen in aard en omvang zodanige werkzaamheden op de vakgebieden van de interne geneeskunde en endocrinologie (klinisch en poliklinisch) te verrichten. De rechtbank heeft de maatschap bevolen eiseres in staat te stellen haar poliklinische en klinische werkzaamheden als internist-endocrinoloog te hervatten.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:6717

Zaaknummer: C/03/193741 / KG ZA 14-384

Rechters: J.F.W. Huinen

Advocaten: R.P.F. van der Mark en mr. C.W.M. Verberne

RECHTSPRAAK

Boetebesluit onjuiste declaraties/NZa

Openbaarmaking van een boeteoplegging door NZa vormt een zelfstandig besluitonderdeel, gericht op voorlichting, niet op bestraffing. Artikel 8 Wob biedt het bestuursorgaan voldoende wettelijke grondslag voor een dergelijke publicatie. Bij openbaarmaking is geen sprake van een ongeoorloofde dubbele bestraffing, aangezien toegang heeft opengestaan tot een voorzieningenrechter met 'full jurisdiction'.

Bedrijf X bood sinds 2009 Invisalign-behandelingen aan. Invisalign is een behandeling waarbij om de twee weken doorzichtige, uitneembare en op maat gemaakte beugels (aligners) worden geplaatst om geleidelijk het gebit te verschuiven. Bedrijf X huurde voor de behandeling tandartsen in en kocht de beugels in bij de exclusieve distributeur van Align Technology, Online Technology BVBA. Bedrijf X declareerde de behandeling bij patiënten maar had volgens de melding van zorgverzekeraars DSW Zorgverzekeraar U.A. en Stad Holland Zorgverzekeraar U.A. onterechte en incorrecte prestaties en tarieven gedeclareerd bij consumenten inzake orthodontische verrichtingen bij behandeling met Invisalign.

Op basis van onderzoek bij Online Technology en tandartsen werkzaam voor Bedrijf X heeft de NZa een toezichtrapport opgesteld waarin is geconcludeerd dat Bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder in de jaren 2009, 2010 en 2011 niet aan artikel 35 Wmg en de daarop gebaseerde tariefbeschikkingen hebben voldaan, noch administratie heeft gevoerd die in overeenstemming is met artikel 36 Wmg.

De NZa heeft bij besluit van 11 september 2012 wegens overtreding van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder d en e, alsmede artikel 36, eerste lid, van de Wmg aan Bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder tezamen één bestuurlijke boete opgelegd tot een bedrag van € 810.000 waarvoor zij hoofdelijk aansprakelijk zijn. Het daartegen gerichte bezwaar van bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder wordt bij besluit van 23 juli 2013 zoverre gegrond verklaard dat het totale boetebedrag neerwaarts wordt verlaagd naar een bedrag van € 399.000. Het totale boetebedrag bestaat uit een boete van € 285.000 (€ 57.000

vermenigvuldigd met ernstfactor 5) wegens overtreding van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder d, Wmg en €

114.000 (€ 57.000 vermenigvuldigd met ernstfactor 2) wegens overtreding van de artikelen 35, eerste lid, aanhef en onder e, en 36, eerste lid, Wmg gezamenlijk. Dit besluit wordt tevens gepubliceerd op de website van de NZa.

De voorzieningenrechter heeft bij uitspraak van 16 november 2012 na verzoek van Bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder tot schorsing van het besluit van 11 september 2012, het besluit enkel geschorst voor zover de boete het bedrag van € 324.000 overschrijdt. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat artikel 35 en 36 Wmg zijn overtreden, maar dat het voordeel en daarmee de ernstfactor aanzienlijk lager zijn dan de NZa had aangenomen. De publicatie van het besluit is terecht verklaard, op basis van het door de NZa aangegeven belang van publicatie aan de zijde van consument en verzekeraars.

Bij vonnis van 27 november 2012 is Bedrijf X failliet verklaard.

In beroep betwisten Bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder de hoogte van de boete op basis van afwezigheid van benadeling van patiënten, het uitblijven van geldelijk gewin aan de kant van het bedrijf, overheadkosten en het faillissement van Bedrijf X. De rechtbank stelt Bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder in zoverre in het gelijk dat het boetebedrag tot € 200.000 wordt teruggebracht op basis van evenredigheid, ingegeven door het feit dat Bedrijf X failliet verklaard is, de bestuurder en enig aandeelhouder in privé geen verhaal bood, dat de bestuurder en enig aandeelhouder in deze procedure op een toevoeging procedeert en dat hij onweersproken heeft gesteld dat ook twee werkzame tandartsen aanzienlijk van de overtredingen hebben geprofiteerd.

Bestuurder en enig aandeelhouder betoogt ten slotte dat hij ondraaglijk lang in onzekerheid heeft verkeerd omtrent het opleggen van een bestuurlijke boete. Dit betoog slaagt, waarna de boete jegens hem neerwaarts wordt bijgesteld tot een bedrag van € 195.000. Het rapport van de NZa en daarmee de 'charge' in de zin van artikel 6 EVRM dateert van 10 mei 2012. Tussen dit startmoment en de afdoening in eerste aanleg is iets meer dan twee jaar verlopen, terwijl de rechtbank een termijn van maximaal twee jaar een redelijke termijn acht. Deze overschrijding van minder dan zes maanden compenseert de rechtbank gelet op vaste rechtspraak met een matiging van 5%, met een maximale korting van € 5.000 per boete (vergelijk de uitspraken van het CBB van 8 april 2010, ECLI:NL:CBB:2010:BM1588 en 20 december 2012, ECLI:NL:CBB:2012:BZ1420).

Bedrijf X en bestuurder en enig aandeelhouder betogen dat ten onrechte is besloten tot openbaarmaking van de boeteoplegging, waarbij hij stelt dat de openbaarmaking een 'criminal

charge' in de zin van artikel 6, eerste lid, van het EVRM oplevert. De rechtbank oordeelt in lijn met vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat de openbaarmaking een zelfstandig beslutoordeel vormt. Hierbij stelt de rechtbank voorop dat artikel 8 Wob een toereikende wettelijke grondslag voor bestuursorganen biedt om boetebesluiten te publiceren. Bij toetsing van de belangenafweging is daarbij maatgevend of het onderliggende besluit stand houdt, waar in dit geval sprake van is. Daarbij is het oogmerk van de publicatie gericht op voorlichting van consumenten en verzekeraars, niet op bestraffing. Volgens de rechtbank is het in het belang van consumenten en zorgverzekeraars om kennis te nemen van het feit dat de NZa heeft vastgesteld dat Bedrijf X en de bestuurder en enig aandeelhouder in strijd hebben gehandeld met de verplichtingen van de artikelen 35 en 36 van de Wmg. Tevens kan door bekendmaking een consument die getroffen wordt door de gedragingen door publicatie te weten komen dat er effectief gehandhaafd is. Mocht de openbaarmaking niettemin een 'criminal charge' en een 'penalty' opleveren in de zin van artikel 6 EVRM dan heeft volgens de rechtbank te gelden dat toegang heeft opengestaan tot een voorzieningenrechter met een zogenoemde 'full jurisdiction' en dat geen sprake is van een ongeoorloofde dubbele bestraffing (vgl. CBB 11 februari 2013, ECLI:NL:CBB:2013:BZ1864). Op basis van deze overwegingen heeft de NZa volgens de rechtbank terecht de genoemde belangen zwaarder laten wegen dan de belangen van Bedrijf X en bestuurder en enig aandeelhouder.

De rechtbank verklaart het beroep gegrond voor wat betreft de aan Bedrijf X en bestuurder en enig aandeelhouder opgelegde boetes, vernietigt het bestreden besluit en herroept het besluit van 11 september 2012, stelt het totale boetebedrag dat bestuurder en enig aandeelhouder aan de NZa is verschuldigd vast op € 195.000 en bepaalt dat haar uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het bestreden besluit.

mr. dr. W.I. Koelewijn en mr. E.E. Schaake

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-06-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:4751

Zaaknummer: 13/5618

Rechters: A. van Gijzen, D. Brugman en prof. mr. A.C. Hendriks

Advocaten: M.H. Erich, R.F.D. Lips en M.W.M. Peeters

Wetsartikelen: 35 Wmg, 36 Wmg, 85 Wmg, 8 Wob, 5:1 Awb, 5:46 Awb en 5:48 Awb

RECHTSPRAAK

Buitenlandse Zorgverzekering en meldplicht ex art. 25 Zvw/ZiN

Het uitgangspunt bij de beoordeling of een niet in Nederland afgesloten verzekering voldoet aan de bij en krachtens de hoofdstukken 2 en 3 van de Zvw gestelde regels is of deze verzekering op grond van artikel 25 van de Zvw is gemeld bij de NZa.

Het Zorginstituut Nederland (ZiN), als rechtsopvolger van het College voor zorgverzekeringen (Cvz), heeft X per brief van 7 juni 2011 gemeld dat X binnen drie maanden een zorgverzekering diende af te sluiten op basis van artikel 1 Zvw. Op 29 september volgde hierop het besluit tot het opleggen van een boete. Bij beslissing op bezwaar van 4 april 2012 heeft het ZiN dit besluit gehandhaafd.

In beroep heeft X aangevoerd in Duitsland verzekerd te zijn met een verzekering welke via een Europadekking ook de ziektekosten in Nederland vergoedt. De rechtbank 's-Gravenhage heeft dit beroep gegrond verklaard, omdat het ZiN niet is nagegaan of de verzekering in kwestie voldeed aan de regels van de Zvw. De Rechtbank 's-Gravenhage achtte een dergelijk onderzoek noodzakelijk omdat artikel 25, eerste lid Zvw, waarin is bepaald dat een verzekeraar die het voornemen heeft een zorgverzekering aan te bieden en uit te voeren dit schriftelijk meldt aan de zorgautoriteit, geen toetredingsvoorwaarde voor de Nederlandse zorgverzekeringsmarkt behelst.

Het ZiN heeft zich in hoger beroep op het standpunt gesteld dat de Rechtbank 's-Gravenhage ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat nagegaan had dienen te worden of de door X in Duitsland afgesloten verzekering kan worden aangemerkt als een zorgverzekering als bedoeld in de Zvw. Dit is volgens het ZiN niet in lijn met jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. De Afdeling oordeelde dat reeds geen sprake is van een zorgverzekering in de zin van artikel 1 wanneer deze niet krachtens artikel 25 Zvw bij de zorgautoriteit is gemeld.

Dit betoog slaagt. De Centrale Raad van Beroep oordeelt, in lijn met vaste jurisprudentie van

de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, dat het uitgangspunt bij de beoordeling of een niet in Nederland afgesloten verzekering voldoet aan de bij en krachtens de hoofdstukken 2 en 3 van de Zvw gestelde regels is of deze verzekering op grond van artikel 25 van de Zvw is gemeld bij de NZa, die ingevolge de Zvw een register bijhoudt van de door de verzekeraars aangemelde (model)verzekeringsovereenkomsten. De situatie dat een niet aangemelde (buitenlandse) zorgverzekering, zoals door X is afgesloten, voldoet aan de bij en krachtens de hoofdstukken 2 en 3 van de Zvw gestelde regels is volgens de Centrale raad van beroep volstrekt theoretisch. De Centrale Raad van Beroep vernietigt de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage.

mr. dr. W.I. Koelewijn en mr. E.E. Schaake

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 18-06-2014

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2014:2115

Zaaknummer: 12/5258

Rechters: H.J. de Mooij, J. Brand en I.M.J. Hilhorst-Hagen

Advocaten: M. Mulder en K. Siebeling

Wetsartikelen: 25 Zvw

RECHTSPRAAK

tandarts X/tandartsenpraktijk Y

Bindend advies over goodwillvaststelling kan slechts in extreme omstandigheden worden vernietigd.

Tandarts heeft recht op vergoeding van goodwill door gedaagde. Die goodwill is in een bindend advies bepaald. Dat bindend advies is echter door gedaagde buitengerechtelijk vernietigd omdat de door de adviseur gehanteerde (DCF-) methode en berekeningen niet juist zouden zijn. In kort geding vordert de tandarts betaling van de goodwill.

Eiser en gedaagde hebben in 2010 een maatschapsovereenkomst gesloten voor de gezamenlijke uitoefening van een tandartsenpraktijk.

Eiser en gedaagde hebben hun samenwerking beëindigd per 19 april 2013. Omdat geen overeenstemming werd bereikt over de aan eiser te betalen goodwill werd een bindend adviseur ingeschakeld.

Op 25 maart 2014 heeft de adviseur aan de hand van de tussen partijen gemaakte vaststellingsovereenkomst en escrowovereenkomst een bindend advies over de te betalen goodwill uitgebracht. Gedaagde stelt echter dat de methode c.q. de berekening niet klopt en weigert de goodwill te betalen.

De vordering van eiser behelst de nakoming van de vaststellingsovereenkomst en de escrowovereenkomst, conform het bindend advies. Dat advies is door gedaagde echter buitengerechtelijk vernietigd, waarna eiser de vernietigingsgrond heeft betwist. De voorzieningenrechter overweegt dat de onderhavige procedure in kort geding naar haar aard niet geschikt is om de (on)gegrondheid van die vernietiging vast te stellen. Beoordeeld zal daarom slechts worden of voldoende aannemelijk is dat eiser in een bodemprocedure een goede kans maakt.

In dat verband is van belang dat het bindend advies ingevolge artikel 7:904 BW slechts vernietigbaar is indien gebondenheid aan dit advies in verband met de inhoud of de wijze van totstandkoming in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zou zijn. Een dergelijke onaanvaardbaarheid zal zich niet snel

voordoen. De aard van het bindend advies brengt immers mee dat partijen zich, ter beslechting van een tussen hen bestaand geschil, op voorhand verbinden om de beslissing van een derde te accepteren, ook als die beslissing voor (een van) partijen nadelig uitvalt. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad zal vernietiging op grond van artikel 7:904 BW alleen mogelijk zijn indien sprake is van ernstige gebreken in de beslissing van de bindend adviseur, zodanig dat geen redelijk handelend en redelijk bekwaam deskundige in de gegeven omstandigheden tot een dergelijke beslissing zou zijn gekomen.

Volgens gedaagde 1 is daarvan sprake, nu de adviseur gebruik heeft gemaakt van een waarderingsmethode die in zijn optiek niet geschikt is voor de waardering van tandartspraktijken, te weten de discounted cashflow-methode (hierna: DCF-methode). Gedaagde heeft ter onderbouwing van de aangevoerde ongeschiktheid verschillende verklaringen in het geding gebracht, onder andere van medewerkers van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde (hierna: NMT). Gedaagde heeft erop gewezen dat hij na ontvangst van het concept van het bindend advies zijn bezwaren heeft geuit over het gebruik van de DCF-methode, maar dat de adviseur in haar definitieve advies desalniettemin niet, althans niet voldoende, heeft onderbouwd waarom de DCF-methode geschikt is voor de waardering van tandartspraktijken. Volgens gedaagde heeft dat tot gevolg dat het bindend advies onvoldoende is gemotiveerd en aldus niet voldoet aan de in redelijkheid daaraan te stellen eisen. Verder heeft gedaagde aangevoerd dat de inhoud van het bindend advies van dien aard is dat geen redelijk handelend en redelijk bekwaam deskundige tot een dergelijk advies had kunnen komen. Gedaagde heeft dit onderbouwd met verschillende verklaringen van door hem geraadpleegde deskundigen.

De voorzieningenrechter volgt gedaagde niet in zijn standpunt dat het bindend advies onvoldoende is gemotiveerd. Daartoe overweegt hij dat de totstandkoming van een bindend advies aan bepaalde eisen moet voldoen. Zo moeten partijen in de gelegenheid worden gesteld te worden gehoord, moeten de gegevens waarop het advies berust ter kennis van partijen worden gebracht, moet de beslissing zijn gebaseerd op deugdelijk onderzoek, en moet deze beslissing voldoende gemotiveerd worden. In casu is daaraan in voldoende mate voldaan. Het bindend advies is, voor zover dat in de onderhavige procedure in kort geding kan worden beoordeeld, gebaseerd op deugdelijk onderzoek. Ook zijn eiser en gedaagde in de gelegenheid gesteld om hun standpunt kenbaar te maken, van welke gelegenheid zij ook gebruik hebben gemaakt. Dat heeft op punten geleid tot aanpassing van het bindend advies en op andere punten tot een nadere toelichting in een bijlage bij het bindend advies, ook op het door gedaagde aangevoerde punt met betrekking tot de hantering van de DCF-methode. Het bindend advies moet daarom geacht worden voldoende te zijn gemotiveerd. Daar doet niet aan af dat gedaagde het kennelijk oneens is met (die nadere toelichting ten aanzien van) het

gebruik van de DCF-methode.

De voorzieningenrechter acht het, gelet op de standpunten van partijen en de stukken die zij ter onderbouwing daarvan in het geding hebben gebracht, bovendien onvoldoende aannemelijk dat een redelijk handelend en redelijk bekwaam deskundige in de gegeven omstandigheden de DCF-methode niet zou hebben mogen hanteren. Daarvoor is een aantal zaken van belang.

Gedaagde heeft erop gewezen dat het gebruik van de DCF-methode in de tandartsbranche ongebruikelijk is en slechts wordt toegepast ingeval de statuten dit voorschrijven, zoals in het geval van de maatschap. Eiser heeft betwist dat hantering van de DCF-methode ongebruikelijk zou zijn in de tandartsenbranche. Ook ingeval gedaagde in zijn standpunt moet worden gevolgd, leidt dit naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet per definitie tot de conclusie dat een redelijk handelend en redelijk bekwaam deskundige in de gegeven omstandigheden niet voor die methode mag kiezen. Dat geldt te minder nu er kennelijk tandartsmaatschappen zijn die het gebruik van die methode ter bepaling van de goodwill in hun statuten hebben opgenomen.

Gedaagde heeft een arrest in het geding gebracht, waaruit blijkt dat het Gerechtshof te 's-Gravenhage heeft geoordeeld dat de verkrijgingsprijs van de aandelen van een jonge onderneming niet mocht worden berekend door middel van de DCF-methode. Ook uit dat arrest kan echter niet zonder meer worden geconcludeerd dat de DCF-methode in het onderhavige geval niet zou mogen worden gehanteerd. Daartoe is van belang dat het in die uitspraak ging om een onderneming van één jaar oud, die daardoor niet zonder meer gelijk kan worden gesteld aan de maatschap tussen eiser en gedaagde, die circa drie jaar heeft bestaan. Bovendien is in de noot onder het arrest gewezen op een uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem, waarin toepassing van de DCF-methode wel akkoord werd bevonden. Nu de toepassing van de methode in de rechtspraak eerder is toegestaan, is het ook om deze reden onvoldoende aannemelijk dat geen redelijk handelend en redelijk bekwaam deskundige in de gegeven omstandigheden voor deze methode had mogen kiezen.

Aldus is het naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende aannemelijk dat in een bodemprocedure zal worden geoordeeld dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat gedaagde wordt gehouden aan het bindend advies – en derhalve voldoende aannemelijk dat een nakomingsvordering in de gestelde omvang in een bodemprocedure zal worden toegewezen.

Overigens overweegt de voorzieningenrechter in dit verband nog het volgende. Ook ingeval vast zou komen te staan dat de DCF-methode niet – of minder – geschikt zou zijn voor de

waardering van de onderhavige praktijk, staat daarmee niet vast dat de uit het bindend advies volgende door gedaagde aan eiser te betalen goodwillvergoeding onjuist is. Een derde ingeschakelde deskundige kwam immers, gebruikmakend van een andere methode dan de DCF-methode, op een vergoeding van vergelijkbare omvang uit.

Aldus ziet de voorzieningenrechter voldoende aanleiding om in de onderhavige procedure in kort geding tot toewijzing van de vorderingen van eiser over te gaan.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:3417

Zaaknummer: C-16-367649 - KG ZA 14-279

Rechters: D. Wachter

Advocaten: M.J. Dezentjé, S. Palm en M.A. Menger

RECHTSPRAAK

X/Y

Een tandarts krijgt een berisping van het Regionaal Tuchtcollege omdat hij niet overeenkomstig de voor de beroepsgroep geldende richtlijn heeft gehandeld en, zonder bericht van verhindering, niet ter terechtzitting is verschenen en zich daarmee niet toetsbaar heeft opgesteld.

Klaagster is moeder van een driejarige zoon. Zij heeft een klacht ingediend tegen een tandarts van de spoedgevallendienst. Op zaterdag 17 augustus 2013 heeft haar zoon bij een val zijn linker voortand gebroken. Omdat haar zoon pijn had en moeite had met slapen, eten en drinken, heeft zij diezelfde dag nog contact opgenomen met de spoedgevallendienst. Op grond van de telefonisch verkregen informatie achtte de tandarts een consult echter niet nodig. Na het weekend heeft de moeder direct de eigen tandarts geconsulteerd en daar waren de klachten van haar zoon na een extractie van de tand snel verholpen.

De moeder verwijt de tandarts van de spoedgevallendienst dat hij geweigerd heeft de gebroken linker tand op de bewuste zaterdag te beoordelen en dat haar zoon daardoor onnodig lang pijn heeft geleden.

De tandarts betwist de klachten van de moeder en heeft aangegeven dat het bij een patiënt van twee jaar niet mogelijk is om een afgebroken tand te lijmen omdat het element of vanzelf naar beneden zou zakken of zou blijven zitten en bij de wisseling zou gaan oplossen. Hij heeft daarbij het advies gegeven om een washand gevuld met ijsblokjes tegen de lip te leggen en terug te bellen bij aanhoudende of verergerende klachten.

Het Tuchtcollege geeft aan dat in de tuchtrechtelijke procedure geldt dat, waar de verklaringen van de partijen tegenover elkaar staan, aan het standpunt van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan dat van de ander, tenzij uit de verklaringen van anderen dan partijen en/of andere bewijsmiddelen moet worden afgeleid dat een van de partijen het gelijk aan zijn zijde heeft.

Het Tuchtcollege heeft wel geoordeeld dat op grond van de getoonde foto opgemaakt kan

worden dat de jongen een breuk van de linker (melk)voortand had. Daaropvolgend heeft het Tuchtcollege de NMT-praktijkrichtlijn 'Opvang tandheelkundige spoedgevallen buiten Praktijkuren' geraadpleegd. Daaruit kan worden opgemaakt dat de tandarts diezelfde dag actie had moeten ondernemen om de toestand van de tand persoonlijk te beoordelen en zo nodig te behandelen. Daarmee heeft de tandarts in strijd gehandeld met de voor de beroepsgroep geldende richtlijn en is de klacht van de moeder gegrond.

Ten aanzien van de oplegging van een maatregel heeft het Tuchtcollege tevens meegenomen dat de tandarts, zonder bericht van verhindering, niet ter terechtzitting is verschenen. De tandarts heeft zich op deze manier niet- toetsbaar opgesteld waardoor herhaling van zijn gedrag niet kan worden uitgesloten. Het Regionaal Tuchtcollege berispt daarom de tandarts.

mr. drs. M.C. Huijskens

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 26-08-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:88

Zaaknummer: 2013/316T

Rechters: A.A.A.M. Schreuder, H.C. van Renswoude, F.S. Kroon, M.M.L.F. Smulders, W.A.H. Melissen en P. Tanja

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Slotervaartziekenhuis BV

De onderhavige uitspraak betreft een eindvonnis na een ingewonnen deskundigenbericht. In het vonnis wordt een verklaring voor recht gegeven inhoudende dat het ziekenhuis aansprakelijk is voor het op de SEH missen van een stuk glas in de wond van de patiënte. Het ziekenhuis moet de door de tekortkoming geleden schade aan de patiënte vergoeden.

Een meisje valt op twaalfjarige leeftijd door een glazen deur. Op de spoedeisende hulp (SEH) van het ziekenhuis is zij behandeld vanwege een glasverwonding aan haar rechter schouder. De wond wordt na onderzoek door middel van twee hechtingen gesloten door de arts-assistent op de SEH.

Na aanhoudende klachten en diverse bezoeken aan de spoedeisende hulp van het ziekenhuis, waarbij de klachten als myogeen worden geduid, wordt acht jaar later op een röntgenfoto een (achtergebleven) stuk glas zichtbaar ter grootte van vier centimeter ter hoogte van het rechter sleutelbeen. Dit wordt poliklinisch verwijderd.

Het meisje heeft het ziekenhuis aansprakelijk gesteld. Op basis van het ingewonnen deskundigenbericht komt de rechtbank tot de conclusie dat niet is gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend arts op de spoedeisende hulp in vergelijkbare omstandigheden had mogen worden verwacht, waarvoor het ziekenhuis aansprakelijk is. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen. Tevens spreekt de rechter uit dat het ziekenhuis de door de tekortkoming geleden schade moet vergoeden. Partijen dienen thans nog de schade te begroten. De rechtbank heeft overwogen dat daarbij ook het causaal verband of een proportionele aansprakelijkheid aan de orde kan komen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:3763

Zaaknummer: C-13-499062 - HA ZA 11-2447

Rechters: M.M. Korsten-Krijnen

Advocaten: F.M. Oudolf en D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen: 7:453 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

X/Y***De onderhavige procedure ziet op een geschil tussen een medisch specialist (eiser, anesthesioloog) en de stichting (ziekenhuis) over de opvolging van de praktijk van de medisch specialist en het aan hem betalen van een goodwillssom.***

Eiser heeft het Scheidsgerecht verzocht de stichting te gebieden alle voor de verkoop en goodwillbepaling van zijn praktijk relevante gegevens aan eiser te verstrekken. Tevens heeft eiser de afrekening van het honorarium over 2012 gevorderd, zijnde een bedrag van € 15.333,60 met rente vanaf 1 juli 2012. Daarnaast heeft eiser het Scheidsgerecht verzocht de stichting te verbieden een anesthesioloog pijnspecialist in dienst te nemen zonder afspraken te maken met eiser over de betaling van een passende goodwillssom.

De feiten waarop het Scheidsgerecht zich bij zijn beoordeling heeft gebaseerd, zijn als volgt.

Eiser was sinds 1992 als medisch specialist anesthesiologie met specialisatie pijnbestrijding op basis van een toelatingsovereenkomst werkzaam in het door de stichting in stand gehouden ziekenhuis. Bij brief van 28 december 2011 heeft eiser in verband met een geschil met de stichting zijn toelatingsovereenkomst opgezegd tegen 1 juli 2012. Op 16 januari 2012 heeft eiser zich ziek gemeld en is hij arbeidsongeschikt gebleven tot 16 april 2012. Daarna heeft hij de praktijk hervat tot 1 juli 2012. Kort voor 1 juli 2012 heeft de stichting een vacature voor een nieuwe anesthesioloog-pijnspecialist opengesteld en per 1 juli 2012 heeft de stichting twee pijnspecialisten aangetrokken die als zzp'ers de praktijk van eiser feitelijk hebben voortgezet. Met ingang van 1 september 2012 is eiser als vrijgevestigd medisch specialist verbonden aan een nabij gelegen ziekenhuis. Voor zijn praktijk in dat ziekenhuis heeft eiser goodwill betaald.

In een eerder geschil tussen partijen bij het Scheidsgerecht Gezondheidszorg op 7 oktober 2013 heeft de stichting verklaard dat zij, zodra een geschikte opvolger is gevonden, naar vermogen zal bevorderen dat deze aan eiser een passende goodwillssom betaalt. Eind 2013 had eiser nog geen actie ondernomen een opvolger te presenteren en had de stichting geen reacties ontvangen op de vacature. De stichting kan de waarneming niet langer laten voortduren en ziet zich genoodzaakt via andere wegen praktijkopvolging te zoeken zonder

goodwillvergoeding voor eiser om de continuïteit van de pijngeneeskunde te kunnen waarborgen. Vervolgens heeft eiser op 6 juni 2014 het onderhavige geding aanhangig gemaakt.

Bij zijn beoordeling heeft het Scheidsgerecht vooropgesteld dat partijen zich niet gezamenlijk hebben ingespannen om de vacature vervuld te krijgen. Eiser stelt dat de stichting actuele informatie heeft achtergehouden waardoor eiser geen kans kreeg binnen zijn beroepsvereniging en netwerk collega's te vinden die interesse zouden kunnen hebben in het overnemen van de door hem achtergelaten praktijk. Het Scheidsgerecht acht dit onvoldoende onderbouwd en is van oordeel dat eiser, doordat hij werkzaam is als anesthesioloog, in staat moet worden geacht collega's te interesseren in een gesprek met de stichting.

Eiser stelt verder dat de door hem achtergelaten praktijk nog steeds waardevol is en dat de stichting onvoldoende heeft gedaan om een opvolger te vinden. De stichting heeft dit weersproken door te stellen dat eiser zijn toelatingsovereenkomst zelf heeft opgezegd en daardoor zelf diende te zorgen voor een opvolger voor zijn praktijk. Het Scheidsgerecht stelt de stichting in het gelijk en voegt hier aan toe dat het niet-vinden van een opvolger per 1 juli 2012 voor eigen risico komt van eiser. De stichting heeft voldoende gedaan om eiser in staat te stellen zijn praktijk over te dragen aan een opvolger en heeft de vacature voldoende kenbaar gemaakt. Het Scheidsgerecht is van mening dat van de stichting niet langer kon worden gevergd dat zij de waarneming nog langer voortzette en geen andere wegen mocht bewandelen die ertoe zouden kunnen leiden dat pijnbestrijding in het ziekenhuis kon worden gewaarborgd.

Eiser heeft in 2012 zijn honorarium aan de stichting gedeclareerd en vordert betaling van de afrekening. De stichting gaf aan een bedrag van € 15.333,60 aan eiser te moeten voldoen, maar betwist dat de vordering opeisbaar is.

Naar het oordeel van het Scheidsgerecht heeft eiser voldoende onderbouwd dat het bedrag opeisbaar is. Volgens eiser is het bedrag van de afrekening te laag, maar het Scheidsgerecht is van oordeel dat de stichting aannemelijk heeft toegelicht dat de afrekening laag uitvalt omdat eiser in het eerste halfjaar van 2012 slechts enkele weken heeft gewerkt en zijn praktijk toen niet is waargenomen.

Het Scheidsgerecht heeft beslist tot veroordeling van de stichting tot betaling van een bedrag van € 15.333,60 met wettelijke rente vanaf 1 januari 2014 tot de dag van voldoening. Al het meer of anders gevorderde wordt afgewezen. Iedere partij wordt veroordeeld tot betaling van de eigen kosten en betaling van de helft van de kosten van het Scheidsgerecht.

mr. dr. R.P. Wijne m.m.v. M. de Poorter (UvA)

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 11-07-2014

Zaaknummer: 14/19 KG

RECHTSPRAAK

X/Stichting ziekenhuis Bernhoven

De onderhavige uitspraak betreft een (oud maar recent gepubliceerd) tussenvonnis, waarin de rechtbank overwegingen wijdt aan de persoon van enkele deskundigen. De arts en het ziekenhuis moeten het voorschot betalen.

Het gaat in deze zaak om een beoordeling van een aantal medische fouten van de gedaagde arts ten opzichte van de eisende patiënt. In een eerder tussenvonnis heeft de rechtbank overwogen dat twee verwijten onvoldoende onderbouwd zijn. Wat betreft de andere twee verwijten wenst de rechtbank meerdere deskundigen te benoemen, een anesthesioloog, een neuroloog/neurofysioloog en een neuroradioloog. Partijen hebben zich over de persoon van de deskundigen mogen uitlaten. De anesthesioloog vormt geen probleem, de rechtbank volgt de bezwaren jegens de neuroloog en de neuroradioloog en vraagt partijen zich uit te laten over twee andere mogelijke deskundigen. Aan de vraagstelling wijdt de rechtbank ook enkele overwegingen en formuleert ten slotte de vraagstelling.

De rechtbank bepaalt dat de arts en het ziekenhuis het voorschot voor de kosten van de deskundigen moeten betalen. Uit het oordeel van de tuchtrechter blijkt namelijk van een gegronde verklaring van de verwijten en een opgelegde maatregel. De rechtbank vindt dat voldoende om de arts en het ziekenhuis met het voorschot te belasten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 14-07-2010

ECLI: ECLI:NL:RBSHE:2010:4319

Zaaknummer: 179071 - HA ZA 08-1561

Rechters: J. van der Weij

Advocaten: Ph.C.M. van der Ven en O.L. Nunes

RECHTSPRAAK

X/Y***Geen gegevens in de verwijsindex risicojongeren, geen inzage.***

Een vader verzoekt de gemeente om inzage in de verwijsindex risicojongeren met betrekking tot informatie die over zijn zoon en eventueel over hem en zijn partner is geregistreerd. Daarop heeft de gemeente de verzoeker bericht dat in de verwijsindex geen persoonsgegevens zijn opgenomen. In de bezwaarfase heeft verzoeker een stuk overgelegd waaruit blijkt dat gedurende enkele weken een signaal over zijn zoon actief is geweest. De gemeente heeft in beroep toegelicht dat een actief signaal wordt afgegeven indien twee of meer instanties over dezelfde persoon een melding doen. Een melding wordt na een jaar automatisch verwijderd. In de verwijsindex is geen signaal aangetroffen. De Afdeling overweegt dat op het moment van raadplegen van de verwijsindex geen signaal omtrent de zoon is aangetroffen en derhalve geen persoonsgegevens werden verwerkt. Dat volgens verzoeker in het verleden wel een melding in de verwijsindex zou hebben gestaan, laat volgens de Afdeling onverlet dat de melding op het moment van raadplegen niet in de verwijsindex was opgenomen. De Afdeling verklaart het hoger beroep ongegrond.

mr. A.C. de Die

Instantie: Raad van State**Datum uitspraak:** 23-07-2014**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2014:2759**Zaaknummer:** 2013101999/1/A3**Rechters:** C.J. Borman**Wetsartikelen:** 2d Wet jeugdzorg en 35 Wbp

RECHTSPRAAK

X/Y***Individueel belang van verzoeker bij openbaarmaking op grond van de Wob speelt geen rol, publiek belang wordt afgewogen tegen de door de weigeringsgronden beschermde belangen.***

Verzoekster heeft verzocht om openbaarmaking van onderliggende stukken bij het onderzoeksrapport van de IGZ naar het handelen van een huisartsenpost en een Regionale Ambulancevoorziening ten aanzien van haar echtgenoot. In de procedure in eerste aanleg heeft verzoekster aangevoerd dat zij een persoonlijk belang heeft bij het verkrijgen van de stukken in verband met een door haar te voeren civielrechtelijke procedure. De rechtbank heeft met verwijzing naar ABRvS 11 februari 2009 (ECLI:NL:RVS:2009:BH2566) overwogen dat het recht op openbaarmaking ingevolge de Wob uitsluitend het publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering dient. Het publieke belang van openbaarmaking wordt afgewogen tegen de door de weigeringsgronden beschermde belangen. Het specifieke belang van de individuele verzoeker kan niet worden meegewogen en is dan ook terecht niet betrokken in het besluit. (Opm. red.: de uitspraak in eerste aanleg van de Rechtbank Oost-Brabant is niet gepubliceerd.) De Afdeling oordeelt dat het oordeel van de rechtbank terecht is en het hoger beroep wordt afgewezen.

*mr. A.C. de Die***Instantie:** Raad van State**Datum uitspraak:** 09-07-2014**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2014:2501**Zaaknummer:** 201307434/1/A3**Rechters:** P.B.M.J. van Beek, B.P. Vermeulen en C.M. Wissels**Wetsartikelen:** 3, 10 lid 2 sub d Wob

RECHTSPRAAK

X/Y

Verhouding afgeleid beroepsgeheim IGZ op grond van de Kwaliteitswet en de Wob: als sprake is van medische patiëntgegevens gaat afgeleid beroepsgeheim voor de Wob. Belangenafweging: algemeen belang van openbaarmaking weegt niet op tegen het belang van de inspectie om voldoende gegevens omtrent calamiteiten te ontvangen en het belang van ziekenhuizen en beroepsbeoefenaren om niet ten onrechte in een negatief daglicht geplaatst te worden. Wob verplicht het bestuursorgaan niet om nieuwe gegevens te vervaardigen; het gaat om bestaande documenten.

RTL heeft de IGZ op grond van de Wob verzocht om inzage in calamiteiten en overige meldingen over overlijdensgevallen in ziekenhuizen over het jaar 2009. De IGZ heeft de gevraagde gegevens verstrekt, maar met weglating van medische persoonsgegevens en de namen van de ziekenhuizen en de beroepsbeoefenaren die in de meldingen voorkwamen. De medische persoonsgegevens werden geweigerd met een beroep op de afgeleide geheimhoudingsplicht (art. 7 lid 3 Kwaliteitswet zorginstellingen) resp. de absolute weigeringsgrond betreffende medische persoonsgegevens als bedoeld in artikel 10 lid 1 onder d, resp. de relatieve weigeringsgronden betreffende het belang van privacy als bedoeld in artikel 10 lid 2 onder e Wob en het belang van inspectie, controle en toezicht als bedoeld in artikel 10 lid 2 onder d Wob. De weigering van de namen van ziekenhuizen en beroepsbeoefenaren was gebaseerd op het belang om onevenredige benadeling te voorkomen (art. 10 lid 2 onder g Wob).

De rechtbank oordeelt in de eerste plaats over de verhouding tussen het afgeleid beroepsgeheim van de IGZ, zoals vastgelegd in de Kwaliteitswet, en de Wob. De rechtbank beschouwt de Kwaliteitswet als een bijzondere regeling die voorrang heeft boven de Wob. Omdat het gaat om medische gegevens waarvan de herleidbaarheid tot natuurlijke personen niet is uitgesloten, gaat het om medische patiëntgegevens die onder het afgeleid beroepsgeheim vallen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de IGZ die gegevens dan ook,

met een beroep op het derde lid van artikel 7, terecht niet verstrekt.

Ten aanzien van de geweigerde niet-medische gegevens, is de rechtbank van oordeel dat de IGZ bij de belangenafweging tussen het algemeen belang van openbaarmaking en het belang van inspectie, controle en toezicht laatstgenoemd belang zwaarder heeft mogen laten wegen. Genoegzaam is aangetoond dat de vertrouwensrelatie met de zorginstellingen op het spel staat indien bekend wordt dat de IGZ de door zorginstellingen overgelegde informatie openbaar maakt. Er bestaat weliswaar een wettelijke meldplicht bij calamiteiten, maar geen verplichting tot het geven van nadere informatie, zodat de IGZ op dat punt volledig afhankelijk is van de bereidwilligheid van de zorginstellingen. De rechtbank acht aannemelijk dat openbaarmaking van de gegevens kan leiden tot terughoudendheid bij zorginstellingen om informatie te verstrekken aan de IGZ.

De rechtbank heeft overwogen dat de IGZ terecht heeft kunnen beslissen de namen van de ziekenhuizen en beroepsbeoefenaren niet openbaar te maken met het oog op het voorkomen van onevenredige benadeling omdat ten onrechte een negatief beeld van de betrokken ziekenhuizen zou kunnen ontstaan.

Met betrekking tot het argument van verzoeker dat bestanden 'ontkoppeld' kunnen worden aangeleverd zodat geen sprake meer is van herleidbaarheid, heeft de rechtbank geoordeeld dat de Wob gericht is op bestaande documenten en verweerder niet verplicht kan worden gegevens te vervaardigen.

Het betoog van verzoeker dat de openbaarmaking beperkt kan worden tot 'gegrond' bevonden meldingen stuit af op het feit dat de IGZ geen uitspraken doet over 'gegrondheid' van de melding, maar alleen aangeeft of en zo ja, wat er met de melding is gebeurd. Deze gegevens zijn openbaar gemaakt, behoudens voor zover onderdelen – terecht – geweigerd zijn.

mr. A.C. de Die

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-06-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:3303

Zaaknummer: AWB-12/4839

Rechters: J.W. Vriethoff, M.J. van den Bergh en N.J. Koene

Wetsartikelen: 3, 10 lid 1 sub d, 10 lid 2 sub d, e en g Wob en 7 lid 3 Kwaliteitswet zorginstellingen

RECHTSPRAAK

CZ/Hollister

Vordering CZ tot schorsing executie bestreden vonnis afgewezen. ZN en Achmea als tussenkomende partijen toegelaten.

De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat zorgverzekeraar CZ moet worden aangemerkt als aanbestedende dienst in de zin van artikel 1.1 Aanbestedingswet ('Aw') en dat CZ niet heeft voldaan aan artikel 1.5 Aw. De voorzieningenrechter heeft CZ geboden binnen twee dagen na dagtekening van het vonnis de procedure voor de inkoop van stomamateriaal te staken en gestaakt te houden. Die veroordeling is uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

CZ vordert in incident de uitvoeringbaarverklaring bij voorraad op te heffen, omdat de voorzieningenrechter bij zijn oordeel aan een aantal feitelijkheden is voorbijgegaan en belangrijke nuanceringen uit de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft miskend. Ook heeft het vonnis gevolgen voor alle inkoopprocedures die CZ volgt en wil volgen.

Voorts vorderen brancheorganisatie Zorgverzekeraars Nederland ('ZN') en zorgverzekeraar Achmea in incident tussenkomst in het hoger beroep.

Het hof oordeelt dat het enkele feit dat ook een andere beslissing mogelijk was geweest geen grond is om de executie van het bestreden vonnis te schorsen. Dat het bestreden vonnis grote impact heeft, is dat evenmin.

Het hof oordeelt voorts dat niet alleen CZ maar ook ZN en Achmea belang hebben bij een spoedige beslissing in dit hoger beroep om aan de onduidelijkheid over de rechtmatigheid van de inkoopprocedures zo veel mogelijk een einde te maken. Daarbij geldt dat het van algemene bekendheid is dat partijen zich met enige regelmaat definitief bij een in kort geding gegeven oordeel neerleggen en dat derden in een gelijke positie als partijen bij deze procedure hun gedragingen afstemmen op de uitkomst van procedures als de onderhavige. Dit maakt dat aannemelijk is dat ZN en Achmea belang hebben om als tussenkomende partijen in dit geding te worden toegelaten.

Het hof wijst de incidentele vordering van CZ af. Het hof wijst de incidentele vorderingen van ZN en Achmea toe.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2804

Zaaknummer: HD 200.151.805_01

Rechters: J.M. Brandenburg, H.A.G. Fikkers en J.R. Sijmonsma

Advocaten: A.J.H.W.M. Versteeg, I.M.C.A. Reinders Folmer en M.J.J.M. Essers

Wetsartikelen: 217 Rv en 351 Rv

RECHTSPRAAK

X/Minister van VWS

Aan het onderhavige hoger beroep ligt het primaire besluit van de minister van VWS ten grondslag inhoudende een afwijzing van het verzoek van X om een verklaring van vakbekwaamheid ten behoeve van een inschrijving in het BIG-register van gezondheidspsychologen af te geven. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State acht het vonnis van de rechtbank juist en bevestigt daarmee de ongegrondverklaring van het beroep.

De onderhavige procedure betreft een hoger beroep van een uitspraak van de bestuursrechter. De bestuursrechter heeft het tegen de door de minister van VWS genomen beslissing op bezwaar (bob) ingestelde beroep ongegrond geacht.

Het oorspronkelijke (primaire) besluit van de minister van VWS behelsde een afwijzing van het verzoek van X om een verklaring van vakbekwaamheid ten behoeve van een inschrijving in het BIG-register van gezondheidspsychologen. X heeft zijn opleiding in de VS genoten waar hij ook ervaring zou hebben opgedaan, doch volgens de minister in onvoldoende mate. De VWS-Commissie Bezwaarschriften heeft het bezwaar van X tegen dit besluit ongegrond geacht, welk advies de minister van VWS destijds heeft gevolgd.

In het kader van de beoordeling in hoger beroep heeft het hof het wettelijk kader van de Wet op de beroepen in de gezondheidszorg (Wet BIG) uiteengezet. Het hof heeft in dat kader gewezen op artikel 6 Wet BIG, waarin is bepaald dat de aanvrager voor een inschrijving in het BIG-register moet voldoen aan de opleidingseisen, bij gebreke waarvan inschrijving wordt geweigerd. Een uitzondering kan worden gemaakt voor diegene die in het buitenland een opleiding heeft genoten en aan wie de minister van VWS een verklaring heeft afgegeven inhoudende dat tegen diens inschrijving geen bedenkingen bestaan. Ter beoordeling wordt door de minister van VWS een commissie van deskundigen ingesteld (hierna: Commissie buitenlands gediplomeerden volksgezondheid (CBGV)). De CBGV mag ten behoeve van haar advies externe deskundigen raadplegen.

Het hof heeft vervolgens in verband met het eerste betoog van X – er zouden motiveringsgebreken kleven aan het oordeel van de rechtbank – overwogen dat ook in het onderhavige geval een dergelijke beoordeling door de CBGV heeft plaatsgevonden. De CBGV heeft in dat verband de Nederlandse organisatie voor internationale samenwerking in het Hoger Onderwijs (de Nuffic) om een advies gevraagd. Op basis van die adviezen heeft de minister van VWS het besluit genomen dat er geen verklaring wordt afgegeven aan X. X zou de nodige ervaring ontberen en beschikt niet over een diploma dat in Nederland erkend kan worden. De rechtbank heeft in de (deugdelijk gemotiveerde) adviezen voldoende aanleiding gezien het beroep ongegrond te achten. Het hof acht dit juist. Er kleven volgens het hof geen motiveringsgebreken aan dat oordeel. Het hof oordeelt dan ook dat het betoog van X op dit punt faalt.

Het hof beoordeelt voorts het betoog van X dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de minister van VWS niet behoefde te motiveren waarom zij het advies van de VWS-Commissie Bezwaarschriften volgde. Naar het oordeel van het hof kan het betoog niet slagen omdat het advies van de VWS-Commissie deugdelijk is gemotiveerd. In het advies is verwezen naar de conclusie van de CBGV. De wet (art. 3:49 Awb) laat toe dat ter motivering van een besluit kan worden volstaan met een verwijzing naar een met het oog daarop uitgebracht advies.

Een en ander brengt een bevestiging van de aangevallen uitspraak van de rechtbank met zich.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3024

Zaaknummer: 201310284/1/A2

Rechters: A.W.M. Bijloos

Advocaten: J.W. Rauh, R.P.N. Coenraad en C.M. Molema

Wetsartikelen: 3:49 Awb

RECHTSPRAAK

X/Minister van VWS en IGZ

Beoordeling van het bevel tot sluiting tandartspraktijk. Gelet op de aard en de ernst van de geconstateerde gebreken heeft de IGZ de praktijk kunnen sluiten. Openbaarmaking van besluit past in toezichthoudende taak. Geen onevenredige benadeling tandartspraktijk. De rechtbank acht de beroepen ongegrond.

De onderhavige procedure heeft betrekking op een besluit van de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) d.d. 25 mei 2011, inhoudende de sluiting van eisers tandartspraktijk voor de duur van zeven dagen en het verlengingsbesluit van de minister van VWS. De besluiten zijn genomen in verband met de gebrekkige praktijkvoering. Eiser is het met deze besluiten niet eens en is in beroep gegaan van de ongegrondbevindingen van zijn bezwaar.

De rechtbank ziet evenwel geen aanleiding om de beroepen gegrond te achten.

De rechtbank overweegt in dat verband ten eerste welke tekortkomingen de inspecteur van de IGZ bij de bezoeken aan de tandartspraktijk heeft geconstateerd. Deze zijn van dien aard dat de IGZ in redelijkheid het bevel tot directe sluiting kon geven, aldus de rechtbank. De rechtbank is voorts van oordeel dat het bevel tot sluiting openbaar mocht worden gemaakt. Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 22 november 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV6576, overweegt de rechtbank dat het sluitingsbevel een bevoegd genomen besluit is in het kader van een aan de inspecteur door de wetgever toegekende taak om toezicht te houden op de naleving van regelgeving en de daarmee samenhangende bevoegdheid om handhavend op te treden tegen overtreding van die regelgeving. In het kader van deze toezichthoudende taak past dat sluitingsbevelen worden gepubliceerd, zodat bekendheid wordt gegeven aan de wijze van uitvoering van deze taak.

Ook in het geval van spontane openbaarmaking is echter een nadere afweging van belangen geboden. Deze nadere afweging houdt in dit geval in dat het algemene belang dat door openbaarmaking wordt gediend, wordt afgewogen tegen het belang van eiser geen onevenredig nadeel te lijden als gevolg van de openbaarmaking, waarbij aan het algemeen

belang om bovengemelde reden een groot gewicht moet worden toegekend. Van een onevenredige benadeling zal in een geval als het onderhavige naar het oordeel van de rechtbank sprake kunnen zijn als het sluitingsbevel in rechte geen stand houdt en derhalve ten onrechte publiekelijk kenbaar is gemaakt dat tekortkomingen zijn geconstateerd die een ernstig gevaar voor de patiëntveiligheid inhouden. Of sprake is van onevenredige benadeling hangt dan af van een oordeel over de rechtmatigheid van het sluitingsbevel.

Zoals reeds is overwogen, is het sluitingsbevel rechtmatig gegeven, onder meer wegens ernstige tekortkomingen die kunnen leiden tot besmettingsgevaar bij patiënten, zodat reeds daarom van onevenredige benadeling in dit geval geen sprake is, zo oordeelt de rechtbank.

Ook het verlengingsbesluit acht de rechtbank rechtmatig. De rechtbank overweegt daartoe dat uit het inspectierapport en de onderliggende stukken genoegzaam is gebleken dat de situatie in de kliniek ten tijde van de inspectie op 24 mei 2011 zeer zorgwekkend was en dat niet aan de randvoorwaarden voor het leveren van verantwoorde zorg werd voldaan. De IGZ heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat er een reëel gevaar bestond voor de veiligheid en de gezondheid en dat de ernst van de situatie niet toeliet dat binnen de kliniek nog enige vorm van zorg werd verleend. Voorts heeft de IGZ zich op het standpunt mogen stellen dat eiser er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat de praktijk op vrijdag 3 juni 2011 geheel in overeenstemming zou zijn met de wettelijke vereisten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 28-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2014:3559

Zaaknummer: AWB 12/1012 en 12/1013

Rechters: J.L. Boxum, S.B. Smit-Colenbrander en H. Pieffers

Advocaten: I.L. de Graaf

Wetsartikelen: 2 Kwz, 3 Kwz en 4 Kwz

RECHTSPRAAK

X/Nationale Nederlanden en Stichting zorgcentra

In een deelgeschilprocedure wordt door een verzorgende aan de rechter verzocht te beslissen over haar toekomstperspectief. Het verzoek houdt verband met een geschil over de omvang van de schade die de verzorgende lijdt als gevolg van een haar in het zorgcentrum overkomen arbeidsongeval. De deelgeschilrechter wijst het verzoek af; partijen zijn ook verdeeld over andere punten en een oordeel in het deelgeschil kan niet bijdragen aan een oplossing voor het hele geschil.

De onderhavige procedure betreft een verzoek in een deelgeschilprocedure om te beslissen over het toekomstperspectief van een verzorgende. De verzorgende heeft bij het opvangen van een bewoner van het zorgcentrum schouderletsel opgelopen. Zij heeft haar werkgever – het zorgcentrum – voor deze schade aansprakelijk gehouden.

Nationale Nederlanden is de aansprakelijkheidsverzekeraar van het zorgcentrum en heeft 50% aansprakelijkheid erkend. Nationale Nederlanden betwist echter het door de verzorgende geschetste toekomstperspectief.

De deelgeschilrechter wijst het verzoek af. De rechter is van oordeel dat het geschil zich niet leent voor een beoordeling in een deelgeschilprocedure omdat partijen over nog veel meer punten van mening verschillen. Zo bestaat er geschil over de vraag of de huidige fysieke toestand van de verzorgende volledig is toe te schrijven aan het ongeval, is in geschil of inmiddels een eindtoestand is bereikt, bestaat discussie over de huidige verdien capaciteit van de verzorgende (getuige de discussie over de momenteel nog bestaande opleidingsmogelijkheden) en is er discussie over diverse andere schadeposten. Onder deze omstandigheden biedt een oordeel in dit deelgeschil een onvoldoende relevante bijdrage aan de oplossing van het gehele geschil en het daarmee samenhangende bereiken van een vaststellingsovereenkomst, aldus de rechter.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2014:8142

Zaaknummer: 2457070 RP VERZ 13-50699

Rechters: J.L.M. Luiten

Advocaten: M.J.E. Spauwen en F. van Kersbergen

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

X/ONVZ

In de onderhavige procedure is bepaald dat indien een ziektekostenverzekeraar declaraties aan een verzekerde vergoedt die niet verzekerd zijn, de verzekeraar verhaal heeft op de verzekerde.

Het geschil betreft een terugvordering van ziektekostenverzekeraar ONVZ. De daaraan ten grondslag liggende feiten zijn de volgende.

Een patiënte die een tandheelkundige behandeling heeft ondergaan, is niet tevreden over de uitvoering van de behandeling. Zij vindt dan ook dat de behandeling niet aan de tandarts zou mogen worden vergoed. De tandarts heeft een contract met ziektekostenverzekeraar ONVZ.

ONVZ betaalt vervolgens de declaratie. Omdat de vergoeding echter grotendeels buiten de polisdekking valt, vordert ONVZ het bedrag dat niet verzekerd is van de verzekerde patiënte terug.

De patiënte is het niet eens met de terugvordering, omdat zij meent dat de tandarts de behandeling niet goed heeft uitgevoerd. Haar verweer is echter niet succesvol. Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep is geoordeeld dat de patiënte het bedrag moet terugbetalen aan ONVZ.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-05-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:1775

Zaaknummer: 200.125.773-01

Rechters: J.W. Hoekzema, J. Blokland en P.W.A. van Geloven

Advocaten: S. Askamp en R.M. Burger

RECHTSPRAAK

X en beheersbv Y/de vennootschap A

De onderhavige procedure in hoger beroep is de resultante van een ruzie tussen vijf medisch specialisten over een directievergoeding die de beheersbv van een van de arts – tevens bestuurder van de bv – zichzelf heeft toegekend, terwijl de statuten deze bevoegdheid bij de algemene vergadering van aandeelhouders leggen. Zowel het handelen van de beheersbv als het handelen van de arts-bestuurder heeft het hof onrechtmatig geacht, met welk oordeel het hof het vonnis van de rechtbank bekrachtigt.

De onderhavige procedure betreft een hoger beroep van het vonnis van de Rechtbank Noord-Nederland. Het hoger beroep is ingesteld door een longarts tevens titulair bestuurder van de beheersbv van de vennootschap die in deze procedure optreedt als geïntimeerde. De rechtbank heeft geoordeeld dat de longarts – mede namens de beheersbv – onrechtmatig heeft gehandeld jegens de vennootschap door de beheersbv een directievergoeding toe te kennen die uitsluitend aan de longarts zou toekomen. De rechtbank achtte de beheersbv en de longarts hoofdelijk aansprakelijk.

Het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden is bij de beoordeling uitgegaan van – onder meer – de volgende feiten.

De vennootschap is in 1998 opgericht door vijf longartsen met als doel het bevorderen van klinisch-wetenschappelijk patiëntgebonden longonderzoek. De vijf longartsen, onder wie de appellerende longarts, waren indertijd werkzaam in de Maatschap Longartsen Martiniziekenhuis (hierna: de Maatschap) te Groningen. Alle aandeelhouders hielden een gelijk deel van de aandelen.

In de statuten van de vennootschap is onder meer bepaald dat het bestuur is opgedragen aan een directie, bestaande uit één of meer directeuren. De algemene vergadering bepaalt het aantal directeuren. De directeuren worden benoemd en ontslagen door de algemene vergadering. Het salaris en de overige arbeidsvoorwaarden van ieder der directeuren worden

vastgesteld door de algemene vergadering. Bij de oprichting van de vennootschap is de longarts, appellant, benoemd tot directeur en (enig) bestuurder. De longarts is eigenaar en enig bestuurder van de beheersbv. Per 1 oktober 2010 is hij met een sabbatical gegaan en heeft hij zijn werkzaamheden als longarts tijdelijk neergelegd.

In januari 2011 heeft de longarts in totaal € 62.400 van de bankrekening van de vennootschap naar de bankrekening van de beheersbv overgemaakt onder vermelding van 'salaris directie en/of beheersvergoeding 2010 en voorschot 2011'. Op 17 januari 2011 hebben de overige aandeelhouders een bedrag van € 60.000 van de rekening van de vennootschap naar de rekening van de longartsen Martiniziekenhuis laten overboeken. Op de algemene vergadering van aandeelhouders van 24 maart 2011, waarbij de longarts niet aanwezig was, is besloten de beheersbv als directeur van de vennootschap te schorsen. De longarts heeft de geldigheid van deze vergadering betwist.

Met ingang van 1 april 2011 is de longarts uit de Maatschap getreden. In het kader van zijn uittreding is op 30 april 2011 een overeenkomst tussen de longarts en de Maatschap tot stand gekomen waarin arbitrage is overeengekomen over het overmaken c.q. opnemen van het bedrag van in totaal € 62.400. Tot de arbitrage behoorde ook de vraag of en zo ja tot welk bedrag aan directiesalaris de beheersbv/de longarts aanspraak zou kunnen maken.

In de periode augustus 2011 tot en met november 2011 heeft de longarts opnieuw bedragen overgemaakt van de vennootschap naar de beheersbv, in totaal € 87.000. Daarnaast heeft de longarts in die periode € 16.041 van de rekening opgenomen.

Teneinde het geschil aangaande de directievergoedingen te beslechten, hebben de longartsen van de Maatschap een arbiter verzocht een oordeel te geven. Bij arbitraal vonnis van 30 december 2011 is geconcludeerd dat aan de beheersbv/de longarts een beloning toekomt van € 20.000. In het vonnis is overwogen dat het bestuur van de vennootschap niet zonder rechtsgeldig besluit van de algemene vergadering van aandeelhouders een salaris of andere vergoeding kan vaststellen en uitkeren aan haarzelf. De gewraakte betalingen zijn derhalve niet rechtmatig. De longarts heeft geen hoger beroep ingesteld.

Op 1 mei 2012 heeft een bestuurswisseling plaatsgevonden op de via de voorzieningenrechter afgedwongen bijzondere vergadering van aandeelhouders.

De longarts heeft vier grieven aangevoerd. De eerste grief heeft betrekking op de vaststelling door de rechtbank dat er op 24 maart 2011 een algemene vergadering heeft plaatsgevonden. De tweede en vierde grief zien op het onderscheid tussen de beheersbv en de longarts. Volgens de longarts is dat onderscheid ten onrechte niet gemaakt. De derde grief ziet op het oordeel dat de longarts zich de gelden onrechtmatig zou hebben toegeëigend.

Het hof heeft geconcludeerd dat geen van de grieven doel treft.

Wat het schorsingsbesluit d.d. 24 maart 2011 betreft, heeft het hof overwogen dat de rechtbank niet van de geldigheid van dat besluit is uitgegaan zodat de grief niet tot vernietiging van het vonnis kan leiden. Het hof is er bij de verdere beoordeling van uitgegaan dat de schorsing niet op een rechtsgeldige wijze tot stand is gekomen. Het hof meent echter ook dat geen der partijen daardoor in zijn belangen is geschaad.

Zijn oordeel over de onrechtmatige toe-eigening van de gelden heeft het hof gebaseerd op het feit dat uit de door de longarts in twee hoedanigheden ondertekende vaststellingsovereenkomst d.d. 28 december 2011 blijkt dat de gelden zijn overgemaakt als directievergoeding. Dat de longarts bij het overschrijven van die bedragen een ander belang had dan zijn eigen belang c.q. het belang bij het verkrijgen van een directievergoeding (door de rechtbank onbetwist als salaris voor de directeur aangemerkt) blijkt niet uit de vaststellingsovereenkomst. De stelling van de longarts dat hij de gelden heeft overgemaakt teneinde het vennootschapsvermogen te beschermen heeft het hof als onwaarachtig bestempeld. Het hof heeft dan ook het oordeel van de rechtbank dat de beheersbv zich de bedragen onrechtmatig heeft toegeëigend, juist geacht. Het hof betreft daarbij ook artikel 2:9 BW, dat de maatstaf voor toerekening van de onrechtmatige daad in een geval als hier aan de orde mede inkleurt. De beheersbv heeft zich bij de toe-eigening van de bedragen niet door het belang van de vennootschap, doch uitsluitend door haar eigen belang laten leiden.

Wat het onderscheid tussen de beheersbv en de longarts betreft, heeft het hof vooropgesteld dat op artikel 2:9 BW noch op artikel 2:11 BW door de vennootschap met zo veel woorden een beroep is gedaan, zodat het hof de aansprakelijkheid van de longarts niet zal toetsen aan de hand van artikel 2:11 BW. Het hof heeft voorts overwogen dat de rechtbank niet heeft geoordeeld dat de longarts en de beheersbv geheel met elkaar vereenzelvigd kunnen worden. De rechtbank heeft enig onderscheid gemaakt tussen beider posities. De longarts is door de vennootschap aansprakelijk gesteld op grond van schending van een mede op hem persoonlijk rustende zorgvuldigheidsverplichting jegens de vennootschap, en derhalve niet op de grond dat hem als bestuurder van de beheersbv het verwijt wordt gemaakt dat door zijn onbehoorlijke taakuitoefening de beheersbv in strijd heeft gehandeld met een op haar rustende zorgvuldigheidsverplichting jegens de vennootschap. Het hof heeft voorts overwogen dat het net als de rechtbank tot het oordeel kan komen – wat het vervolgens ook doet – dat beide partijen onrechtmatig hebben gehandeld en de schade moeten vergoeden.

Het hof heeft het vonnis van de Rechtbank Noord-Nederland van 20 maart 2013 met aanpassing van gronden bekrachtigd.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6503

Zaaknummer: 200.129.251-01

Rechters: J.H. Kuiper, R.E. Weening en I. Tubben

Advocaten: J.W. Kastelein en M.J. Blokzijl

Wetsartikelen: 2:9 BW

RECHTSPRAAK

IGZ/X

Een verpleegkundige, werkzaam in de thuiszorg, heeft zich meerdere malen schuldig gemaakt aan seksueel grensoverschrijdend gedrag. Er is sprake van een strafrechtelijke veroordeling tot – onder meer – ontzetting van de bevoegdheid tot inschrijving. De verpleegkundige heeft zichzelf uitgeschreven uit het BIG-register. De klacht jegens de verpleegkundige acht het Tuchtcollege gegrond, doch vanwege bijzondere omstandigheden ziet het Tuchtcollege af van het opleggen van verbod tot herinschrijving.

Het gaat in deze door de IGZ aangespannen tuchtprocedure om een verpleegkundige die thuiszorg verleende aan onder meer dementerende patiënten en een patiënte met de ziekte van Huntington. Namens laatstgenoemde patiënte is op 27 november 2012 aangifte gedaan bij de politie van seksueel misbruik door de verpleegkundige. Dit heeft geresulteerd in een veroordeling tot – onder meer – een gevangenisstraf, het verlenen van medewerking aan therapie alsmede ontzetting van het recht om beroepen in de gezondheidszorg/maatschappelijke zorg uit te oefenen voor de duur van drie jaar.

In het kader van haar onderzoek heeft de IGZ na afloop van de detentie een gesprek met de verpleegkundige gevoerd om het risico op herhaling te kunnen inschatten. Per 11 januari 2014 is de inschrijving van de verpleegkundige in het BIG-register beëindigd. De IGZ is bang op herhaling en meent dat herinschrijving van de verpleegkundige zou moeten worden voorkomen. Dit is de reden voor haar klacht bij de tuchtrechter. De verpleegkundige heeft echter aangevoerd dat hij zich bewust niet heeft laten herregistreren en met vervroegd pensioen is gegaan. Hij zal nooit meer een beroep in de gezondheids- of maatschappelijke zorg uitoefenen, ook niet als vrijwilliger. De verpleegkundige heeft verder aangegeven onder behandeling te zijn voor hetgeen is gebeurd. Een behandelaar van de verpleegkundige schat het recidiverisico laag in.

Het Tuchtcollege volgt de verpleegkundige in zijn verweer. Weliswaar acht het Tuchtcollege

de klacht gegrond (er is immers sprake van grensoverschrijdend gedrag), maar het ziet af van een verbod tot herinschrijving.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 21-08-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:79

Zaaknummer: 1486

Rechters: K.A.J.C.M. van den Berg Jeths-van Meerwijk, I.E.M. Sutorius, G.P. Haas, M. Ijzerman en A. Petiet

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Een psychiater heeft, zonder de patiënt ooit te hebben gezien of gesproken, een derde (dermatoloog) geadviseerd om klagers huisarts en zijn behandelend psycholoog te informeren door middel van een medicatieadvies. Door zijn telefonische mededelingen aan de dermatoloog heeft de psychiater zijn beroepsgeheim geschonden. Het Tuchtcollege geeft hem een waarschuwing.

In de onderhavige procedure staat het handelen van een psychiater centraal. De psychiater was tot 31 december 2012 psychiater in het ziekenhuis. Tot 1 oktober 2007 was de psychiater tevens lid van de klachtencommissie van het ziekenhuis en had hij als zodanig in het kader van een door klager tegen het ziekenhuis ingediende klacht kennis genomen van medische informatie over klager. In oktober 2007 werd de psychiater gebeld door de dermatoloog waar klager (tot 2004) in behandeling was geweest. De dermatoloog vertelde dat een assistente was geïntimideerd door klager en zich bedreigd voelde. Verweerder heeft in dat gesprek gezegd dat hij bij klager body dysmorphic disorder waarschijnlijk achtte en hij heeft de dermatoloog gevraagd om de huisarts van klager en zijn therapeut hierover in het belang van de therapie in te lichten, hetgeen de dermatoloog ook heeft gedaan.

Naar het oordeel van het Tuchtcollege heeft de psychiater door zo te handelen zijn beroepsgeheim geschonden. Enige uitzondering waarop de psychiater zich zou kunnen beroepen doet zich in dit geval niet voor. De dermatoloog behoorde niet tot de kring van personen die rechtstreeks betrokken waren bij de behandeling. Ook overmacht is niet gesteld of gebleken.

De psychiater krijgt een waarschuwing.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 21-08-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:80

Zaaknummer: 1455

Rechters: H.P.H. van Griensven, I.E.M. Sutorius, M.Ch. Doorakkers, E.D.M. Masthoff en L. Relik

Wetsartikelen: 88 Wet BIG en 7:457 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager verwijt de dienstdoende huisarts dat hij onvoldoende zorg heeft betracht jegens patiënte. Patiënte is later die dag overleden aan een septische shock op basis van uitgebreide intestinale ischemie dunne darm. Het Tuchtcollege acht het buikonderzoek onzorgvuldig en waarschuwt de huisarts.

De onderhavige tuchtprocedure heeft betrekking op het handelen van een huisarts. De huisarts had dienst op de huisartsenpost toen hij werd geconfronteerd met een patiënte die te kampen had met spastische samentrekkingen, vooral bij de benen. Zij meldde ook buikklachten, misselijkheid en braken. De huisarts meende dat patiënte voor de spasmen een verwijzing nodig had, doch dat deze beter de volgende ochtend door de eigen huisarts kon worden afgegeven. Wat de buik betreft, dacht hij aan een gastro-enteritis. Onderzoek was echter moeilijk vanwege de spasmen, reden waarom hij patiënte zittend had onderzocht. Die avond is patiënte, na eerst nog die ochtend haar eigen huisarts te hebben bezocht, overleden aan een septische shock op basis van uitgebreide intestinale ischemie dunne darm.

Klager, de echtgenoot van patiënte, meent dat de huisarts onvoldoende zorg heeft betracht onder meer door patiënte zittend te onderzoeken.

Het Tuchtcollege kan zich in deze klacht vinden. De (hevige) buikpijn, misselijkheid en braken rechtvaardigden een uitgebreidere anamnese en een vollediger en zorgvuldiger buikonderzoek dan de huisarts heeft gedaan.

Het had op de weg van de huisarts gelegen om met betrekking tot de buikpijn patiënte grondiger te bevragen over het maagdstelsel. Vervolgens had hij het onderzoek, nu niet is gebleken dat dit onmogelijk was, in een liggende houding van patiënte moeten verrichten en naast het door hem beschreven onderzoek nader onderzoek moeten verrichten en daarbij naar mogelijke dehydratie en afwijkingen aan polsfrequentie/bloeddruk moeten kijken. Het feit dat patiënte haar klachten zelf vooral neurologisch duidde, had de huisarts er niet van mogen weerhouden de klachten over de buik volgens de regelen van de kunst te bevragen en te

onderzoeken.

De huisarts krijgt een waarschuwing.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:77

Zaaknummer: 1459a

Rechters: H.P.H. van Griensven, E.J.M. Walstock-Krens, M.F.J.M. Broekman, J.D.M. Schelfhout en H.C.Th. Maassen

Advocaten: J.J.T. van Stiphout en M. van der Graaf

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

**X e.a./Stichting Regionale Ambulancevoorziening
Groningen**

Wijziging rooster personeel ambulancedienst mede op grond van de zogenoemde '15 minuten norm'. Vraag of sprake is van een eenzijdige wijziging van de primaire arbeidsvoorwaarden. Zowel rechtbank als hof beantwoordt die vraag negatief. Geen toetsing aan criteria Mammoet/Stoof. Een afbouwregeling was niet vereist.

De onderhavige procedure betreft een hoger beroep van het op 12 mei 2011 door de Rechtbank Groningen gewezen vonnis. De rechtbank heeft de vordering van X e.a. – zij zijn bij Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen als ambulanceverpleegkundige of ambulancechauffeur in dienst –

afgewezen. Aan de vordering van X e.a. lag een roosterwijziging ten grondslag. Een van de redenen om met ingang van 1 oktober 2008 de roosterwijziging in te voeren is gelegen in de invoering van de wettelijke aanrijtijd, de zogenoemde '15 minuten norm', ter verbetering van de dienstverlening aan de patiënt.

X e.a. zijn van mening dat Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen de roosterwijziging slechts had mogen doorvoeren met een afbouwregeling, nu zij ten gevolge van die wijziging met een aanzienlijke inkomensachteruitgang zijn geconfronteerd. Zij hebben aanspraak gemaakt op een dergelijke afbouwregeling en hebben daartoe aansluiting gezocht bij de regeling van artikel 4.5 Bijlage J van de cao voor het personeel in de Ambulancezorg, waarin de gevolgen worden geregeld van de aanpassing van het dienstrooster aan de normen van de Arbeidstijdenwet (ATW).

De eerste grief legt aan het hof de vraag voor of het voor 1 oktober 2008 geldende rooster en de daarbij behorende inkomsten moeten worden aangemerkt als arbeidsvoorwaarden. X e.a. hebben in dat verband gewezen op een arrest van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 31-01-2012 (ECLI:NL:GHSHE:2012:BV2621). In die zaak zou een gevolg van de (voorgenomen) roosterwijziging zijn dat de betrokken werknemers bij gelijkblijvende bezoldiging meer

actieve uren moesten gaan maken dan onder het oude rooster het geval was.

Het hof volgt dit standpunt echter niet. Het overweegt dat het reguliere aantal door X e.a. te werken uren en het daarop gebaseerde salaris door de roosterwijziging niet is veranderd. De roosterwijziging had slechts gevolgen voor het systeem van overwerk en onregelmatigheidsdiensten en de daarbij behorende vergoedingen. Nu niet is gesteld of gebleken dat X e.a. onder het oude rooster aanspraak konden maken op onregelmatigheidsdiensten en/of overwerk, laat staan in welke mate, valt volgens het hof niet in te zien dat het daarbij om primaire arbeidsvoorwaarden gaat die in beginsel slechts met instemming van de werknemer(s) zouden mogen worden gewijzigd. Het hof tekent daarbij nog aan dat de door X e.a. bij inleidende dagvaarding als productie 1 overgelegde lijst laat zien dat het aantal piketuren dan wel overuren dat door X e.a. werd gemaakt voor de roosterwijziging per werknemer (en) per maand (nogal) verschilde, zodat van een bestendig patroon allerm minst kan worden gesproken. Toetsing aan de criteria als vermeld in het arrest *Mammoet/Stoof* is derhalve niet aan de orde, zo besluit het hof.

Vervolgens gaat het hof in het kader van de vraag of een afbouwregeling had moeten worden afgesproken in op artikel 7:611 BW en het daarin vervatte goed werkgever- en goed werknemerschap.

Naar het oordeel van het hof was de door Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen voorgestelde wijziging, gelet op de veranderde regelgeving, alleszins redelijk, hetgeen bevestiging vindt in het feit dat de ondernemingsraad daarmee heeft ingestemd. Nu enerzijds van een recht op piketdiensten en/of het verrichten van overuren geen sprake was en het aantal uren per maand sterk fluctueerde en anderzijds een hogere vaste onregelmatigheidsvergoeding aan X e.a. is toegekend en aan hen de mogelijkheid wordt geboden, zowel intern als extern, nog overuren te maken, geeft het hof te kennen niet in te zien dat Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen zich niet als een goed werkgever heeft gedragen door X e.a. geen afbouwregeling aan te bieden.

De andere grieven behoeven geen bespreking meer. Geheel ten overvloede merkt het hof nog op dat de forse inkomensachteruitgang waarop X e.a. hun vordering hebben gebaseerd, naar het oordeel van het hof onvoldoende is komen vast te staan. Het hof bekrachtigt het vonnis van 12 mei 2011.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6492

Zaaknummer: 200.092.477-01

Rechters: K.E. Mollema, J.H. Kuiper en L. Groefsema

Advocaten: R.A. Severijn en B.M.J. Pelzer

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager, zwager van de (overleden) patiënt en wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige zoon van de patiënt, verwijt de huisarts dat zij ondanks vele alarmsignalen niet adequaat heeft ingegrepen en gereageerd op alarmsignalen met betrekking tot de zwaar depressieve patiënt met drankmisbruik en een kort lontje en de zorg voor zijn zoon. De keuzes in de zorg voor de patiënt kunnen de huisarts echter niet tuchtrechtelijk worden verweten. In de zorg voor de zoon, eveneens haar patiënt, had de huisarts echter de KNMG Meldcode Kindermishandeling 2012 moeten volgen. De huisarts heeft te lang geprobeerd de problemen zelf op te lossen. De klacht wordt deels gegrond geacht. De huisarts wordt gewaarschuwd.

In de onderhavige tuchtprocedure staat het handelen van een huisarts centraal. De huisarts was vanaf oktober 2011 de huisarts van een gezin bestaande uit een vader, een moeder en een ten tijde van de indiening van de klacht vijftienjarige zoon. De moeder leed aan ALS en is overleden. De vader is inmiddels ook overleden (acute hartdood). Het betrof een zeer problematisch gezin. Er was een ernstig zieke moeder die ging sterven, een zeer overbelaste, erg getraumatiseerde vader die niet verder wilde leven na het te verwachten overlijden van zijn vrouw en een zoon met gebrek aan begrenzing. Er vond fors huishoudelijk geweld plaats. De huisarts had hierover gezinsgesprekken, contacten met de school, met de GGD-arts en de psycholoog van het gezondheidscentrum. Vanuit de gezinsleden kwam geen enkele hulpvraag. Na het overlijden van de moeder hield vader alle contacten af en nam hij zijn toevlucht tot de alcohol.

Op 10 maart 2014 werd de huisarts gebeld door de politie omdat de vader zich, waarschijnlijk met drank, had opgesloten in zijn kamer en zich suïcidaal uitte. Toen de politie aan de huisarts vroeg of de crisisdienst moest worden ingeschakeld heeft zij gezegd dat zij daarvan geen heil verwachtte. De politie heeft daarop zelf contact met deze dienst gezocht, die geen

mogelijkheden tot interventie zag omdat de vader volhardde in zijn weigering om mee te werken.

Klager heeft de testamentaire voogdij over de zoon. Hij heeft meermalen zijn zorgen geuit over de situatie. Hij verwijt de huisarts dat zij ondanks de vele signalen van klager en anderen nimmer adequaat heeft ingegrepen en zelfs niet heeft gereageerd, terwijl sprake was van een zwaar depressieve man met psychische problemen, drankmisbruik en een kort lontje. Ook heeft zij de zorg voor de zoon volledig onderschat zo meent klager; zij had het belang van de minderjarige moeten dienen. Hulp aan de vader was ook in het belang van de zoon geweest.

Het Tuchtcollege volgt klager in zijn klacht over het handelen van de huisarts ten opzichte van de zoon. Het overweegt daartoe dat het de huisarts siert dat zij zich zeer betrokken en actief heeft betoond en erin geslaagd is met haar patiënten een (dunne) vertrouwensband te bewaren, maar ook dat dit niet wegneemt dat er voor haar alle aanleiding en reden was geweest om eerder, voortvarender en anders dan zij heeft gedaan te trachten aan deze voor de zoon onverantwoorde situatie een einde te maken. Voor het Tuchtcollege staat vast dat sprake was van een vorm van kindermishandeling, waarop de (inmiddels vervangen) KNMG Meldcode Kindermishandeling 2012 van toepassing was.

Ingevolge deze richtlijn had, gelet op de vele signalen, na overleg met de betrokken zorgprofessionals (veel) eerder overleg met, dan wel een melding bij het AMK moeten plaatsvinden, teneinde te trachten verder onheil voor de zoon te voorkomen. Het belang van de (dunne) vertrouwensband tussen de huisarts en haar patiënten had daaraan ondergeschikt moeten worden gemaakt. De huisarts heeft naar het oordeel van het Tuchtcollege te lang geprobeerd zelf de problemen op te lossen.

Ten aanzien van het handelen ten opzichte van de vader overweegt het Tuchtcollege dat dit beter had gekund, maar tevens dat de wijze van handelen niet tuchtrechtelijk verwijtbaar is.

De huisarts krijgt een waarschuwing.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:76

Zaaknummer: 1484

Rechters: H.P.H. van Griensven, E.J.M. Walstock-Krens, M.F.J.M. Broekman, J.D.M. Schelfhout en H.C.Th. Maassen

Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

**Y e.a./Stichting Regionale Ambulancevoorziening
Groningen**

Wijziging rooster personeel ambulancedienst mede op grond van de zogenaamde '15 minuten norm.' Vraag of sprake is van een eenzijdige wijziging van de primaire arbeidsvoorwaarden. Zowel rechtbank als hof beantwoordt die vraag negatief. Geen toetsing aan criteria Mammoet/Stoof. Een afbouwregeling was niet vereist.

De onderhavige procedure betreft een hoger beroep van het op 12 mei 2011 door de Rechtbank Groningen gewezen vonnis. De rechtbank heeft de vordering van Y e.a. – zij zijn bij Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen als ambulanceverpleegkundige of ambulancechauffeur in dienst – afgewezen. Aan de vordering van Y e.a. lag een roosterwijziging ten grondslag. Een van de redenen om met ingang van 1 oktober 2008 de roosterwijziging in te voeren is gelegen in de invoering van de wettelijke aanrijtijd, de zogenaamde '15 minuten norm', ter verbetering van de dienstverlening aan de patiënt.

Y e.a. zijn van mening dat Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen de roosterwijziging slechts had mogen doorvoeren met een afbouwregeling, nu zij ten gevolge van die wijziging met een aanzienlijke inkomensachteruitgang zijn geconfronteerd. Zij hebben aanspraak gemaakt op een dergelijke afbouwregeling en hebben daartoe aansluiting gezocht bij de regeling van artikel 4.5 Bijlage J van de cao voor het personeel in de Ambulancezorg, waarin de gevolgen worden geregeld van de aanpassing van het dienstrooster aan de normen van de Arbeidstijdenwet (ATW).

De eerste grief legt aan het hof de vraag voor of het voor 1 oktober 2008 geldende rooster en de daarbij behorende inkomsten moeten worden aangemerkt als arbeidsvoorwaarden. Y e.a. hebben in dat verband gewezen op een arrest van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 31-01-2012 (ECLI:NL:GHSHE:2012:BV2621). In die zaak zou een gevolg van de (voorgenomen) roosterwijziging zijn dat de betrokken werknemers bij gelijkblijvende bezoldiging meer actieve uren moesten gaan maken dan onder het oude rooster het geval was.

Het hof volgt dit standpunt echter niet. Het overweegt dat het reguliere aantal door Y e.a. te werken arbeidsuren en het daarop gebaseerde salaris door de roosterwijziging niet is veranderd. De roosterwijziging had slechts gevolgen voor het systeem van overwerk en onregelmatigheidsdiensten en de daarbij behorende vergoedingen. Nu niet is gesteld of gebleken dat Y e.a. onder het oude rooster aanspraak konden maken op onregelmatigheidsdiensten en/of overwerk, laat staan in welke mate, valt volgens het hof niet in te zien dat het daarbij om primaire arbeidsvoorwaarden gaat die in beginsel slechts met instemming van de werknemer(s) zouden mogen worden gewijzigd. Het hof tekent daarbij nog aan dat de door Y e.a. bij inleidende dagvaarding als productie 1 overgelegde lijst laat zien dat het aantal piketuren dan wel overuren dat door Y e.a. werd gemaakt voor de roosterwijziging per werknemer (en) per maand (nogal) verschilde, zodat van een bestendig patroon allerm minst kan worden gesproken. Toetsing aan de criteria als vermeld in het arrest *Mammoet/Stoof* is derhalve niet aan de orde, zo besluit het hof.

Vervolgens gaat het hof in het kader van de vraag of een afbouwregeling had moeten worden afgesproken in op artikel 7:611 BW en het daarin vervatte goed werkgever- en goed werknemerschap.

Naar het oordeel van het hof was de door Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen voorgestelde wijziging, gelet op de veranderde regelgeving, alleszins redelijk, hetgeen bevestiging vindt in het feit dat de ondernemingsraad daarmee heeft ingestemd. Nu enerzijds van een recht op piketdiensten en/of het verrichten van overuren geen sprake was en het aantal uren per maand sterk fluctueerde en anderzijds een hogere vaste onregelmatigheidsvergoeding aan Y e.a. is toegekend en aan hen de mogelijkheid wordt geboden, zowel intern als extern, nog overuren te maken, geeft het hof te kennen niet in te zien dat Stichting Regionale Ambulancevoorziening Groningen zich niet als een goed werkgever heeft gedragen door Y e.a. geen afbouwregeling aan te bieden.

De andere grieven behoeven geen bespreking meer. Geheel ten overvloede merkt het hof nog op dat de forse inkomensachteruitgang waarop Y e.a. hun vordering hebben gebaseerd, naar het oordeel van het hof onvoldoende is komen vast te staan. Het hof bekrachtigt het vonnis van 12 mei 2011.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:6489

Zaaknummer: 200.092.475-01

Rechters: K.E. Mollema, J.H. Kuiper en L. Groefsema

Advocaten: R.A. Severijn en B.M.J. Pelzer

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Stichting/X

De onderhavige procedure heeft betrekking op een verzoek van de stichting aan het Scheidsgerecht om de arbeidsovereenkomst met een intensivist te ontbinden wegens een verandering van omstandigheden onder toekenning van een vergoeding. Het verzoek wordt toegewezen. Samenwerking tussen de intensivisten wordt niet mogelijk geacht.

De onderhavige procedure heeft betrekking op een verzoek van de stichting aan het Scheidsgerecht om de arbeidsovereenkomst met X te ontbinden wegens een verandering van omstandigheden onder toekenning van een vergoeding van € 100.000.

Als achtergrondinformatie dient het feit dat X sinds 2004 (met een korte onderbreking) op basis van een arbeidsovereenkomst als intensivist werkzaam is geweest bij het door de stichting in stand gehouden ziekenhuis. Naast X waren op de afdeling Intensive Care van het ziekenhuis drie andere medisch specialisten/intensivisten werkzaam. In de periode 2012/2013 is X enige tijd lid geweest van het Stafbestuur en de calamiteitencommissie. Beide functies heeft hij voortijdig neergelegd. Op 23 augustus 2013 heeft X zich ziek gemeld, mede in verband met burn-outklachten. De drie andere intensivisten hebben bij brief van 30 september 2013 ernstige kritiek geuit op het functioneren van X. Een en ander heeft de relatie tussen de intensivisten onder druk gezet. Pogingen tot herstel hebben niet tot een oplossing geleid.

Het Scheidsgerecht heeft het ontbindingsverzoek toegewezen. Het heeft daartoe doorslaggevend geacht dat het gezien de wederzijdse standpunten duidelijk is geworden dat een goede samenwerking tussen de intensivisten niet meer valt te verwachten. Het Scheidsgerecht is van oordeel dat het in deze situatie onontkoombaar is dat de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden, hoe bezwaarlijk dat ook voor X is. Van de stichting kan de voortzetting van de arbeidsovereenkomst onder de genoemde omstandigheden redelijkerwijs niet worden gevergd. De ziekte van X staat niet aan ontbinding in de weg. Wel merkt het Scheidsgerecht op dat de aan het ontbindingsverzoek voorafgaande gang van zaken op verschillende momenten ongelukkig is geweest.

Alle omstandigheden in aanmerking genomen, waaronder de ernst van de gevolgen voor X, vindt het Scheidsgerecht een vergoeding op basis van het aantal dienstjaren sinds 1 februari 2010 en met een factor $c = 1,5$ op haar plaats. Afgerond komt dat neer op een bedrag van € 175.000 bruto.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 30-07-2014

Zaaknummer: 14/15

RECHTSPRAAK

X/Stichting B

De onderhavige procedure bij het Scheidsgerecht heeft betrekking op de opzegging van de toelatingsovereenkomst met een microbioloog. De opzegging hield verband met de beëindiging van een dienstverleningsovereenkomst tussen twee ziekenhuizen en was in die zin onvermijdelijk. Wel behoort de microbioloog een vergoeding te krijgen, zo oordeelde het Scheidsgerecht.

De onderhavige procedure bij het Scheidsgerecht heeft betrekking op de opzegging van de toelatingsovereenkomst door Stichting B met X, eiser in de procedure. X heeft onder meer een verklaring voor recht gevorderd inhoudende dat de opzegging van de toelatingsovereenkomst (d.d. 10 december 2013) rechtskracht ontbeert. Verder wil X aan het werk blijven bij de Stichting en is verzocht daartoe de middelen beschikbaar te stellen. Tot slot wil X een schadevergoeding in verband met de onrechtmatige opzegging. X heeft later in de procedure zijn eis aangevuld en een verklaring voor recht verzocht inhoudende dat de toelating van andere (arts-)microbiologen door Stichting B rechtskracht ontbeert en derhalve onrechtmatig is met vernietiging van het besluit tot toelating van deze (arts-)microbiologen, aangevuld met een schadevergoeding.

Als achtergrondinformatie dient het feit dat Stichting B een algemeen ziekenhuis in stand houdt en sinds de jaren tachtig laboratoriumdiensten uitbesteedt aan het medisch microbiologisch laboratorium en het laboratorium voor pathologie van Stichting E. Eiser is als vrijgevestigd medisch specialist (medisch microbioloog) toegelaten tot de ziekenhuizen die Stichting E in stand houdt. Sinds 1 januari 1993 is eiser ook als vrijgevestigd medisch specialist toegelaten tot het ziekenhuis van Stichting B. Vanaf 2011 heeft Stichting B wel gebruikgemaakt van de diensten van de Stichting E, maar is er geen nieuwe overeenkomst getekend. Vanaf mei/juni 2011 probeert Stichting B de continuïteit van het ziekenhuis veilig te stellen en is kostenrationalisatie een noodzaak. De samenwerking tussen Stichting B en Stichting E is kort erna onder druk komen te staan. Stichting B heeft per brief van 3 oktober 2013 aan Stichting E voorgesteld de dienstverlening te laten eindigen op 16 februari 2014. Stichting E heeft hiermee

niet ingestemd. Eiser heeft in verband met de problematiek aan Stichting B bericht dat hij ervan uitgaat dat zijn toelatingsovereenkomst onverkort wordt voortgezet. Hij heeft gevraagd dit aan hem te bevestigen. Met een brief van 10 december 2013 heeft Stichting B de toelatingsovereenkomst met eiser echter opgezegd. Als reden is aangevoerd dat Stichting B een andere partner dan Stichting E wenste. Voorts is meegedeeld dat er een opzegtermijn van zes maanden in acht wordt genomen.

Bij de beoordeling van het geschil heeft het Scheidsgerecht als uitgangspunt genomen dat tussen eiser en Stichting B een toelatingsovereenkomst bestaat die de grondslag vormde voor de verplichting van eiser om de specialistische zorg op het gebied van de medische microbiologie in het ziekenhuis van Stichting B te verlenen. Voorts heeft het Scheidsgerecht aangenomen dat eiser een praktijk heeft gevoerd in het ziekenhuis van Stichting B. Het is thans de vraag of Stichting B een eind mocht maken aan die praktijk door de opzegging van de toelatingsovereenkomst, zo vat het Scheidsgerecht het geschil samen.

Het Scheidsgerecht heeft in dat verband overwogen dat Stichting B voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de overstap naar een andere leverancier voor laboratoriumdiensten een aanzienlijke besparing op de kosten van medische microbiologie heeft kunnen bewerkstelligen. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht behoorde het voorts tot de beleidsvrijheid van Stichting B om binnen redelijke grenzen op grond van bedrijfseconomische redenen te kunnen bepalen of zij de overeenkomst met Stichting E al dan niet zou voortzetten. Stichting B is binnen die grenzen gebleven omdat zij aannemelijk heeft gemaakt dat haar financiële situatie zo zorgwekkend was dat iedere besparing telde, aldus het Scheidsgerecht.

Het Scheidsgerecht heeft verder vastgesteld dat de toelatingsovereenkomst in de omstandigheden van dit geval feitelijk onlosmakelijk verbonden was met de dienstverleningsovereenkomst. Die verbondenheid is hierin gelegen dat Stichting B de toelatingsovereenkomst niet kan uitvoeren zonder het bestaan van de dienstverleningsovereenkomst. Eiser heeft ook niet gesteld op welke wijze Stichting B, anders dan door voortzetting van de overeenkomst met Stichting E, nog uitvoering zou kunnen geven aan de toelatingsovereenkomst. Dit alles brengt naar het oordeel van het Scheidsgerecht mee dat de vorderingen van eiser die zien op de voortzetting van de toelatingsovereenkomst niet kunnen worden toegewezen.

Wel acht het Scheidsgerecht een vergoeding op zijn plaats. Het heeft daartoe een begroting voorgesteld waarover partijen zich nog mogen uitlaten.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 17-07-2014

Zaaknummer: 14/02

RECHTSPRAAK

Maatschap Pathologie/Stichting E

De onderhavige procedure bij het Scheidsgerecht heeft betrekking op de opzegging van de toelatingsovereenkomsten met vier pathologen. De opzegging hield verband met de beëindiging van een dienstverleningsovereenkomst tussen twee ziekenhuizen en was in die zin onvermijdelijk. Wel behoren de pathologen een vergoeding van € 100.000 te krijgen, zo oordeelde het Scheidsgerecht.

De onderhavige procedure ziet op een opzegging van de toelatingsovereenkomst door Stichting E met de leden van de maatschap Pathologie. De pathologen menen dat de opzegging strijdig is met de redelijkheid en billijkheid dan wel onrechtmatig en verlangen daarvoor een schadevergoeding.

Als achtergrondinformatie dient het feit dat Stichting E een algemeen ziekenhuis in stand houdt en sinds de jaren tachtig laboratoriumdiensten uitbesteedt aan het medisch microbiologisch laboratorium en het laboratorium voor pathologie van Stichting H. De pathologen zijn als vrijgevestigd medisch specialist toegelaten tot de ziekenhuizen die Stichting H in stand houdt. De pathologen zijn ook als vrijgevestigd medisch specialist toegelaten tot het ziekenhuis van Stichting E. Vanaf 2011 is de samenwerking tussen Stichting E en Stichting H voortgezet maar is er geen nieuwe samenwerkingsovereenkomst getekend. Vanaf mei/juni 2011 probeert Stichting E de continuïteit van het ziekenhuis veilig te stellen en is kostenrationalisatie een noodzaak. Kort erna is de samenwerking tussen Stichting E en Stichting H onder druk komen te staan. Stichting E heeft per brief van 3 oktober 2013 aan Stichting H voorgesteld de dienstverlening te laten eindigen op 16 februari 2014. Stichting H heeft hiermee niet ingestemd. Met een brief van 10 december 2013 heeft Stichting E de toelatingsovereenkomsten met de pathologen echter opgezegd. Als reden is aangevoerd dat Stichting E een andere partner dan Stichting H wenste. Voorts is meegedeeld dat een opzegtermijn van zes maanden in acht wordt genomen.

Bij de beoordeling van het geschil heeft het Scheidsgerecht als uitgangspunt genomen dat tussen de pathologen en Stichting E een toelatingsovereenkomst bestaat die de grondslag

vormde voor de verplichting van de pathologen om de specialistische zorg op het gebied van de pathologie in het ziekenhuis van Stichting E te verlenen. Voorts heeft het Scheidsgerecht aangenomen dat de pathologen een praktijk hebben gevoerd in het ziekenhuis van Stichting E. Het is thans de vraag of Stichting E een eind mocht maken aan die praktijk door de opzegging van de toelatingsovereenkomsten, zo vat het Scheidsgerecht het geschil samen.

Het Scheidsgerecht heeft in dat verband overwogen dat Stichting E voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij door de overstap naar een andere leverancier voor laboratoriumdiensten een aanzienlijke besparing op de kosten van pathologie heeft kunnen bewerkstelligen. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht behoorde het voorts tot de beleidsvrijheid van Stichting E om binnen redelijke grenzen op grond van bedrijfseconomische redenen te kunnen bepalen of zij de overeenkomst met Stichting H al dan niet zou voortzetten. Stichting E is binnen die grenzen gebleven omdat zij aannemelijk heeft gemaakt dat haar financiële situatie zo zorgwekkend was dat iedere besparing telde, aldus het Scheidsgerecht.

Het Scheidsgerecht heeft verder vastgesteld dat de toelatingsovereenkomsten in de omstandigheden van dit geval feitelijk onlosmakelijk verbonden waren met de dienstverleningsovereenkomst. Die verbondenheid is hierin gelegen dat Stichting E de toelatingsovereenkomst niet kan uitvoeren zonder het bestaan van de dienstverleningsovereenkomst. De pathologen lijken dit te onderkennen nu zij stellen dat het vorderen van continuering van de toelatingsovereenkomsten geen zin heeft nu Stichting E geen uitvoering meer geeft aan de dienstverleningsovereenkomst met Stichting H. Dit alles brengt naar het oordeel van het Scheidsgerecht mee dat de opzegging van de toelatingsovereenkomsten in stand kan blijven.

Wel acht het Scheidsgerecht een vergoeding op zijn plaats. Het stelt daartoe een bedrag vast van € 100.000 voor elk van de pathologen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 17-07-2014

Zaaknummer: 14/01

RECHTSPRAAK

X/Ziekenvervoer Bornkamp en Reaal Schadeverzekeringen

De onderhavige procedure betreft een deelgeschil over de vergoeding van het door een patiënt geleden verlies van arbeidsvermogen. De deelgeschilrechter geeft een oordeel over de kansen van de patiënt in de hypothetische situatie zonder ongeval.

De desbetreffende patiënt heeft in de nacht van 19 op 20 april 1999 een hartinfarct gekregen. Het te hulp geschoten ambulancepersoneel in dienst van Ziekenvervoer Bornkamp heeft de defibrillator vervolgens onjuist aangesloten waardoor de defibrillatie pas geruime tijd later heeft plaatsgevonden. Reaal is (rechtsopvolgster van) de aansprakelijkheidsverzekeraar van Ziekenvervoer Bornkamp en heeft de aansprakelijkheid van haar verzekerde voor de bij het defibrilleren gemaakte fout erkend. Door de fout bij het defibrilleren (verder: het ongeval) heeft de patiënt een beschadiging aan de borstkas met chronische pijn en ernstig hersenletsel opgelopen. Dit hersenletsel resulteert in uitgebreide cognitieve stoornissen, karakterveranderingen en stoornissen in de motoriek die zich uiten in een licht gestoorde gang en problemen met de balans.

Ten tijde van het voorval was de patiënt 41 jaar oud en als leerling bedrijfsverpleegkundige werkzaam bij ArboNed. Een medisch deskundige en een arbeidsdeskundige hebben zich – ieder op hun vakgebied – uitgelaten over de gevolgen van het ongeval. Het Nederlands Rekencentrum Letselschade (verder: het NRL) heeft op 28 januari 2014 een berekening van het verlies van arbeidsvermogen gemaakt, waarbij onder meer als uitgangspunt is genomen dat de patiënt in 2005 arbeidshygiënist zou zijn geworden.

Het verzoek aan de deelgeschilrechter behelst de bepaling dat de uitgangspunten voor het verlies arbeidsvermogen correct zijn opgenomen in de rapportage van het NRL d.d. 28-01-2014, waarin uitgegaan wordt van een eindfunctie van arbeidshygiënist. Ziekenvervoer Bornkamp en Reaal hebben verweer gevoerd.

De deelgeschilrechter stelt bij de beoordeling voorop dat op de patiënt de stelplicht en bewijslast rust van diens carrièreverloop in de hypothetische situatie zonder het ongeval. Omdat het bij hypothetische gebeurtenissen niet zozeer om feiten gaat, maar veeleer om

veronderstellingen, waaraan slechts een bepaalde mate van waarschijnlijkheid ten grondslag ligt, kunnen aan het bewijs van de hypothetische situatie zonder ongeval geen al te strenge eisen worden gesteld. Daarbij is van belang dat het de aansprakelijke veroorzaker is geweest die de benadeelde de mogelijkheid heeft ontnomen zekerheid te verschaffen over wat zich in de hypothetische situatie zou hebben voorgedaan (vgl. Hoge Raad 15 mei 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2654). Het gaat bij de bepaling van de hypothetische situatie om redelijke verwachtingen over de toekomstige ontwikkelingen. Die redelijke verwachtingen zullen doorgaans overeenkomen met de realistische verwachtingen, de verwachtingen die overeenkomen met de – uitgaande van de concrete omstandigheden van de benadeelde – normale gang van zaken. De partij die een afwijking van deze normale gang van zaken bepleit voor de hypothetische situatie, zal deze afwijking deugdelijk dienen te onderbouwen.

De rechter gaat er vervolgens van uit dat de patiënt in de hypothetische situatie zonder het ongeval na het voltooien van zijn opleiding tot bedrijfsverpleegkundige de ambitie zou hebben gehad om nog een carrièrestap te maken en in dat kader een passende verdere opleiding te volgen. De rechter gaat er ook van uit dat er in de hypothetische situatie zonder het ongeval een reële kans bestond dat de patiënt na het voltooien van zijn opleiding tot bedrijfsverpleegkundige een opleiding tot arbeidshygiënist zou hebben gevolgd en afgerond en uiteindelijk als zodanig een functie bij een arbodienst zou hebben gekregen. De voormelde onzekerheden in aanmerking nemende is het redelijk dat rekening wordt gehouden met een kans van 40% dat de patiënt per 1 juli 2008 in plaats van een eindfunctie als bedrijfsverpleegkundige een eindfunctie van arbeidshygiënist zou hebben verworven, zo vervolgt de rechter. Dit betekent dat bij de begroting van het verlies van arbeidsvermogen vanaf 1 juli 2008 een opslag van 40% van het verschil tussen het loon van een bedrijfsverpleegkundige en het loon van een arbeidshygiënist boven het loon van een bedrijfsverpleegkundige dient te worden meegenomen.

Omdat niet ter discussie staat dat voor het overige de uitgangspunten voor het verlies van arbeidsvermogen in de rapportage van het NRL van 28 januari 2014 correct zijn opgenomen, wordt in het dictum bepaald dat een kans van 40% dat de patiënt per 1 juli 2008 in plaats van een eindfunctie als bedrijfsverpleegkundige een eindfunctie van arbeidshygiënist zou hebben verworven uitgangspunt is voor het verlies van arbeidsvermogen en dat de overige uitgangspunten voor dat verlies correct zijn opgenomen in de rapportage van het NRL d.d. 28-01-2014, waarin van de eindfunctie van arbeidshygiënist wordt uitgegaan.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:6616

Zaaknummer: C/10/447768 / HA RK 14-265

Rechters: R.C. Verschuur

Advocaten: F.J. van Benthum en H. van Katwijk

Wetsartikelen: 1019w Rv, 6:95 BW en 6:96 BW

RECHTSPRAAK

Tandplus I BV/X

Vorderingen van een tandartsassistente jegens haar werkgeefster, een tandartspraktijk. De assistente legt daaraan onder meer ten grondslag dat sprake is van een overgang van onderneming waardoor de rechten en verplichtingen uit de overeenkomst met haar 'oude' werkgeefster, eveneens een tandartspraktijk, zijn overgegaan op de 'nieuwe' werkgeefster. Het hof acht op grond van alle omstandigheden van het geval een overgang van onderneming aanwezig. Verder worden onder meer de vragen beantwoord of er een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd met de 'nieuwe' werkgeefster is, of er een rechtsgeldig ontslag op staande voet is gegeven en of het door die werkgeefster gegeven onregelmatige ontslag kennelijk onredelijk is.

De onderhavige procedure betreft een hoger beroep van een vonnis van de kantonrechter waarin deze laatste heeft geoordeeld over een vordering van een tandartsassistente jegens haar werkgeefster Tandplus I BV. Eerder werkte de tandartsassistente voor Tandplus BV, welk bedrijf in mei 2012 failliet is verklaard.

De vordering van de assistente zag op betaling van loon, mede in verband met beëindiging van de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter heeft de vordering toegewezen. De kantonrechter heeft geoordeeld dat sprake was van een overgang van onderneming, dat er tussen partijen geen arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd bestond, dat het op 19 juni 2012 gegeven ontslag op staande voet een dringende reden ontbeerde en dat dat ontslag onregelmatig en kennelijk onredelijk was.

Tandplus I heeft tegen het vonnis elf grieven aangevoerd. Volgens Tandplus I heeft de kantonrechter ten onrechte geoordeeld dat sprake was van een overgang van onderneming waardoor de rechten en verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst met de tandartsassistente (op of omstreeks 1 januari 2012) zijn overgegaan van Tandplus op Tandplus I, dat een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd tussen de tandartsassistente en Tandplus I

bestond en dat het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is.

Het hof vangt zijn beoordeling aan met de vraag of sprake is van een overgang van onderneming (van Tandplus op Tandplus I). Daartoe zet het eerst de geldende regelgeving uiteen.

Bij een overgang van een onderneming gaan de rechten en verplichtingen die voor de werkgever voortvloeien uit een arbeidsovereenkomst met een in die onderneming werkzame werknemer van rechtswege over op de verkrijger (art. 7:663 BW). Op grond van het bepaalde in artikel 7:662 lid 2 BW moet onder overgang worden verstaan ‘de overgang, ten gevolge van een overeenkomst, een fusie of een splitsing, van een economische eenheid die haar identiteit behoudt’ en moet onder economische eenheid worden verstaan ‘een geheel van georganiseerde middelen, bestemd tot het ten uitvoer brengen van een al dan niet hoofdzakelijk economische activiteit’.

De wettelijke regeling met betrekking tot de overgang van onderneming in het Burgerlijk Wetboek vormt een implementatie van Richtlijn 77/187/EEG van de Raad van 14 februari 1977, welke richtlijn is gewijzigd bij Richtlijn 98/50/EG van 29 juni 1998 (PbEG 17 juli 1998, L 201/88) en is gecodificeerd in Richtlijn 2001/23/EG van 12 maart 2001 (PbEG 22 maart 2001, L 82/16; hierna: de richtlijn). De wettelijke regeling moet derhalve zo veel mogelijk in overeenstemming met de inhoud en de strekking van de richtlijn worden uitgelegd. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van – thans – de Europese Unie heeft de richtlijn tot doel om ook bij verandering van eigenaar de continuïteit van de in het kader van een economische eenheid bestaande arbeidsverhoudingen te waarborgen en de werknemers bij een dergelijke verandering aldus bescherming te bieden. De eis dat een economische eenheid haar identiteit behoudt, moet volgens het hof beperkt worden uitgelegd, daar anders de bescherming van de richtlijn te veel wordt ingeperkt.

Voorts verwijst het hof naar het arrest van de Hoge Raad van 4 april 2014 (ECLI:NL:HR:2014:830) waarin de Hoge Raad heeft overwogen dat uit de rechtspraak van het HvJEU volgt dat met het oog op beantwoording van de vraag of de identiteit van het bedrijf bewaard blijft, dient te worden onderzocht of het gaat om de vervreemding van een lopend bedrijf, hetgeen met name kan blijken uit het feit dat de exploitatie ervan in feite door de nieuwe ondernemer wordt voortgezet of hervat met dezelfde of soortgelijke bedrijfsmiddelen. In dit verband moet rekening worden gehouden met alle feitelijke omstandigheden die de betrokken transactie kenmerken, zoals de aard van de betrokken onderneming of vestiging, het al dan niet overdragen van de materiële activa, zoals gebouwen en roerende zaken, de waarde van de immateriële activa op het tijdstip van de overdracht, het al dan niet overnemen van vrijwel al het personeel door de nieuwe ondernemer, het al dan niet overdragen van de

klantenkring, de mate waarin de voor en na de overdracht verrichte activiteiten met elkaar overeenkomen, en de duur van een eventuele onderbreking van die activiteiten. Daarbij verdient opmerking dat al deze factoren slechts deelaspecten zijn van het te verrichten onderzoek en daarom niet elk afzonderlijk mogen worden beoordeeld (zie het door de Hoge Raad aangehaalde arrest Spijkers, HvJEG 18 maart 1986, ECLI:NL:XX:1986:AC8669).

Vervolgens past het hof een en ander toe op de situatie van Tandplus en Tandplus I. Het stelt dan onder meer vast dat nagenoeg dezelfde activiteiten worden verricht. Ook de samenstelling van het bestuur wordt door het hof van belang geacht, evenals de ruimte (deze is nagenoeg gelijk) waarin de praktijk wordt gedreven. Volgens het hof is aldus sprake van een overgang van onderneming. De daartegen aangevoerde verweren heeft het hof verworpen.

Het hof vervolgt zijn beoordeling met de vraag of sprake is van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd. Tandplus I stelt dat tussen partijen een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd (van 1 januari 2012 tot en met 30 juni 2012) tot stand is gekomen die van rechtswege is geëindigd door het verstrijken van de bepaalde tijd op 30 juni 2012, welk verweer kennelijk strekt tot afwijzing van de vorderingen tot schadevergoeding wegens onregelmatige opzegging respectievelijk wegens kennelijk onredelijk ontslag.

Het hof overweegt daartoe dat vaststaat dat de tandartsassistente de door Tandplus I aan haar (en andere werknemers) voorgelegde schriftelijke arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd van 1 januari tot en met 30 juni 2012 niet heeft ondertekend. Daaruit kan dus niet het bestaan van de door Tandplus I gestelde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd worden afgeleid. Bij gebreke van een schriftelijke arbeidsovereenkomst lag – en ligt – het naar het oordeel van het hof op de weg van Tandplus I om haar stelling aangaande de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd feitelijk te onderbouwen. Een arbeidsovereenkomst komt – net als andere overeenkomsten – tot stand door aanbod en aanvaarding. Tandplus I had moeten toelichten hoe de door haar gestelde overeenkomst door aanbod en aanvaarding tot stand is gekomen. De enkele stelling dat Tandplus I de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd aan [geïntimeerde] ter ondertekening heeft voorgelegd is daartoe onvoldoende. Een nadere feitelijke toelichting ontbreekt, ook in hoger beroep. Bij gebreke van deze toelichting wordt aan bewijslevering niet toegekomen.

Aldus heeft volgens het hof te gelden dat de rechten en verplichtingen uit de met Tandplus gesloten arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd als gevolg van overgang van onderneming op of omstreeks 1 januari 2012 op Tandplus I zijn overgegaan en dat voor beëindiging van die arbeidsovereenkomst (behoudens in het geval van rechtsgeldig ontslag op staande voet) voorafgaande opzegging nodig was.

Het hof gaat verder met de beoordeling van de vraag of de opzegging op 19 juni 2012 onregelmatig was, omdat de opzegtermijn niet in acht is genomen, zoals de tandartsassistente heeft gesteld. Tandplus I stelt echter allereerst dat die beëindiging gerechtvaardigd was door de aanwezigheid van een dringende reden. Nadat het de feitelijke gang van zaken uiteen heeft gezet, oordeelt het hof – tegen de achtergrond van het feit dat er een overgang van onderneming is geweest en dat er geen arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd tot stand gekomen én dat een dringende reden voor een opzegging met onmiddellijke ingang ontbreekt – dat vaststaat dat de arbeidsovereenkomst als gevolg van de (onregelmatige) opzegging geëindigd is op 19 juni 2012 en dat Tandplus I de gefixeerde schadevergoeding bestaande uit het loon tot 31 juli 2012 verschuldigd is. Tandplus I bestrijdt namelijk wel dat er een overgang van onderneming is geweest maar bestrijdt niet dat, ingeval niet tot die overgang zou kunnen worden geconcludeerd, de opzegging op 19 juni 2012 onregelmatig is geweest waardoor zij de gefixeerde schadevergoeding verschuldigd is gelijk aan het loon over de periode tot en met 31 juli 2013, aldus het hof.

Het hof komt dan toe aan de vraag of het ontslag kennelijk onredelijk is geweest. Het hof stelt daarbij voorop dat aan een opzegging een deugdelijke reden ten grondslag moet worden gelegd en dat het ontbreken daarvan in beginsel met zich brengt dat een opzegging als kennelijk onredelijk moet worden geduid. Omdat in dit geval naar het oordeel van het hof zo een deugdelijke reden niet is komen vast te staan, is de opzegging kennelijk onredelijk, aldus het hof. De daarvoor door de kantonrechter toegewezen schadevergoeding van € 2500 als een soort pleister op de wonde is alleszins gerechtvaardigd te achten, zo vervolgt het hof.

Wat het nog te betalen bedrag aan loon betreft, treft het hoger beroep wel doel. De kantonrechter is uitgegaan van een verkeerde berekening. Het hof herstelt dit door het vonnis te vernietigen en Tandplus I BV te veroordelen tot betaling van een nettobedrag van € 468,96, zijnde achterstallig loon over de periode van januari tot en met april 2012.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-08-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:2817

Zaaknummer: HD 200.138.709_01

Rechters: M. Chr Aarts, C.E.C.J. Ponsioen en I. Bouter

Advocaten: A.J.T.J. Meuwissen en M.J.J. Smeets

Wetsartikelen: 7:662 BW, 7:678 BW, 7:677 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

De onderhavige procedure ziet op een geschil tussen de vrijgevestigd medisch specialist (kaakchirurg) en de stichting (het ziekenhuis) over de non-actiefstelling van de medisch specialist en opzegging van zijn toelatingsovereenkomst. Het Scheidsgerecht heeft beslist dat de vorderingen van de medisch specialist worden afgewezen.

Eiser is als vrijgevestigd medisch specialist op basis van een toelatingsovereenkomst werkzaam geweest in het ziekenhuis dat verweerster in stand houdt. Verweerster heeft op 6 januari 2014 met onmiddellijke ingang de toelatingsovereenkomst met eiser opgezegd, met als reden, in hoofdzaak, dat zijn inschrijving als kaakchirurg is doorgehaald.

In de toelatingsovereenkomst is het begrip 'medisch specialist' omschreven als 'de arts die met verweerster blijkens inschrijving in het BIG-register en het register van erkende medisch specialisten van de Medisch Specialisten Registratie Commissie (MSRC) is erkend als medisch specialist in het daarbij vermelde onderdeel van de geneeskunde'. In de toelatingsovereenkomst staat verder dat deze eindigt 'indien de inschrijving van de medisch specialist in het BIG-register wordt doorgehaald, op het tijdstip waarop de desbetreffende beschikking is gegeven'.

In de periode voorafgaand aan de ondertekening van de huidige toelatingsovereenkomst heeft eiser tweemaal van verweerster een disciplinaire waarschuwing ontvangen en is eiser tweemaal op non-actief gesteld.

Eiser is ingeschreven geweest in het register van kaakchirurgen. Elke vijf jaar dient herregistratie plaats te vinden. Op 19 juli 2012 is eiser hierover geïnformeerd. Op 21 maart 2013 voldeed eiser niet aan de herregistratie-eisen en had hij geen aanvraag tot herregistratie gedaan. Zijn inschrijving in het register is daardoor per 21 maart 2013 geëxpireerd. Eiser heeft over de expiratie geen melding gemaakt aan verweerster. Eiser is verschillende malen geïnformeerd over zijn status en heeft kansen gekregen aan te tonen alsnog aan de herregistratie-eisen te voldoen. Echter is eiser ondanks zijn toezeggingen in gebreke gebleven

aan de genoemde verplichtingen te voldoen. Verweerster heeft eiser op 11 december 2013 op non-actief gesteld en heeft op 6 januari 2014 de toelatingsovereenkomst met eiser beëindigd. Eisers inschrijving als medisch specialist in het BIG-register is doorgehaald.

Op 3 februari 2014 heeft eiser deze procedure aanhangig gemaakt. Eiser betoogt dat hij ten tijde van de opzegging van zijn toelatingsovereenkomst nog beschikte over een BIG-registratie en dat er daardoor geen feitelijke grondslag voor de opzegging bestond. Thans heeft eiser een verzoek bij de Registratie Tandheelkundig Specialismen (RTS) tot herregistratie lopen en verwacht hij dat dit wordt gehonoreerd. Eiser vordert opheffing van zijn non-actiefstelling en herstel van zijn toelatingsovereenkomst.

Bij zijn beoordeling heeft het Scheidsgerecht vooropgesteld dat volgens de toelatingsovereenkomst de medisch specialist degene is die in het daarvoor omschreven register als zodanig is ingeschreven in zijn specialisme. De inschrijving van eiser als medisch specialist voor kaakchirurgie is aldus een voorwaarde voor de toelating. Uit de aard van de toelatingsovereenkomst volgt dat een medisch specialist wiens inschrijving als zodanig in het voor zijn specialisme bestaande register is vervallen of dreigt te vervallen, het bestuur van zijn ziekenhuis – in dit geval: de raad van bestuur van verweerster – daarvan in kennis behoort te stellen. Het staat vast dat eiser op geen enkel moment uit eigen beweging aan de raad van bestuur heeft meegedeeld dat zijn inschrijving in het register voor kaakchirurgen per 21 maart 2013 zou vervallen en (nadien) is vervallen. Eiser heeft geen concrete activiteiten kunnen noemen die hij vóór de expiratiedatum of in de daarop gevolgde periode tot december 2013 heeft ondernomen om tot herregistratie te komen, alsmede geen concrete feiten gesteld waaruit kan blijken dat hij aan de deskundigheidsbevorderende eisen heeft voldaan of voldoet.

Het Scheidsgerecht komt tot het oordeel dat eiser aan verweerster een dringende reden heeft gegeven voor de opzegging van de toelatingsovereenkomst op 6 januari 2014 met onmiddellijke ingang op grond van het bepaalde in de toelatingsovereenkomst. Ook komt betekenis toe aan het gegeven dat eiser al eerder was gewaarschuwd en op non-actief was gesteld wegens vergelijkbare verzuimen. Voor het oordeel is niet relevant dat ten tijde van de opzegging eisers inschrijving in het BIG-register nog niet aan de werkelijkheid was aangepast, nu het in wezen gaat om inschrijving in het voor hem geldende specialistenregister. In het geval de lopende procedure bij de RTS naar aanleiding van eisers zienswijze uiteindelijk tot herregistratie van eiser als kaakchirurg leidt, doet dit niets af aan het feit dat in januari 2014 voor verweerster een dringende reden voor opzegging bestond.

Het Scheidsgerecht heeft beslist dat de vorderingen van de medisch specialist worden afgewezen. Hij wordt tevens veroordeeld tot betaling van de kosten van de procedure.

mr. dr. R.P. Wijne m.m.v. mr. M. de Poorter (UvA)

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 07-07-2014

Zaaknummer: 14/10